

உள் அட்டையில் காணும் சிற்பக் காட்சியில் பகவான் புத்தரின் அன்னை மாயாதேவி கண்ட கனவின் பலனை மன்னர் சுத்தோதனருக்கு நிமித்திகர் மூவர் விளக்குகின்றனர். அவர்களுக்குக் கீழே அமர்ந்து அந்த விளக்கத்தை எழுதுகிறார் ஓர் எழுத்தர். எழுதும் கலையைச் சித்தரிக்கும் முதல் இந்தியச் சிற்பம் இதுவாகவே இருக்கலாம்.
(நாகார்ஜுன மலைச்சிற்பம் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு.
பட உதவி : நேஷனல் மியூசியம், புது தில்லி)

இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள்

அஸ்வகோஷர்

ஆங்கில மூலம்
ரோமா சவுத்துரி

தமிழாக்கம்
ம.ந. ராமசாமி

சாகித்திய அக்காதெமி

ASVAGHOSHAR ← Tamil Translation by M.N. Ramaswamy of Roma Chaudhuri's English Monograph ASVAGHOSA. Sahitya Akademi, New Delhi, Rs. 25

© சாகித்திய அக்காதெமி
முதல் வெளியீடு 1998
ISBN - 81- 260 - 0596 - 3

சாகித்திய அக்காதெமி
தலைமை அலுவலகம் :
இரவீந்திர பவன், 35 பெரோஸ்ஷா சாலை,
புது தில்லி- 110001.

விற்பனை :
'ஸ்வாதி' மந்திர சாலை, புது தில்லி - 110 001.

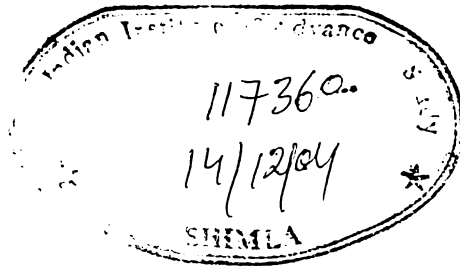
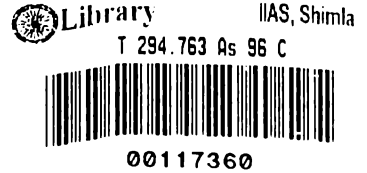
குணா பில்டிங் 304 - 305 அண்ணா சாலை,
தேனாம்பேட்டை, சென்னை - 600 018.

ஜீவன் தாரா பில்டிங், 4வது மாடி,
டைமண்ட் ஹார்பர் சாலை, கல்கத்தா - 700 053.

172 மும்பய் மராத்தி கிரந்த சங்கிரகாலய சாலை,
தாதர், பம்பாய் - 400 014.

109, ஜே.ஸி. சாலை, பெங்களூர் - 560 002.

விலை ரூ. 25

அச்சிட்டோர்: வெல்டன் பிரஸ், சென்னை - 21.

பொருளடக்கம்

நூலாசிரியர் முன்னுரை	7
மொழிபெயர்ப்பாளர் உரை	8
1 வாழ்க்கை	9
2. படைப்புக்கள்	17
3. தத்துவஞானி	34
4. அஸ்வகோஷரின் மொழி அழகு, எழில் நடை	46
5. புத்தசரிதம், செளந்தராநந்தம் ஆகிய மஹா காவியங்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சில கவிதைகள்	55
உதவிய நூல்கள்	60

நூலாசிரியையின் முன்னுரை

பழங்கால இலக்கியங்களை ஆராய்ச்சி செய்யும் போது, அவற்றைப் படைத்த ஆசிரியரின் வம்சாவளி, பிறப்பு - இறப்பு நாட்குறிப்புக்கள், செயலாற்றல் முதலானவை பற்றிய தகவல்கள் தீர்மானமாகக் கிட்டுவதில்லை.

தரமான இந்திய இலக்கியங்களின் ஆசிரியர்களில் மிக முந்தையவரான கவிஞரும் நாடகாசிரியருமான அஸ்வகோஷர் பற்றியும் இதே நிலைதான் உள்ளது. இருந்தாலும், அவரைப் பற்றிய முழுமையான, தீர்மானமான விவரங்கள் கிடைக்காமல் இருக்கும் அதே நேரத்தில், சமஸ்கிருத இலக்கியத்துக்கு அவர் ஆற்றியுள்ள உன்னத சேவை அவரை ஆழ்ந்த நேசத்துடனும், மதிப்புடனும், பாராட்டும்படியான விதத்திலும் நம் நினைவில் என்றென்றும் வைத்திருக்க உதவுகிறது.

ரோமா சவுத்துரி.

மொழி பெயர்ப்பாளர் உரை

பௌத்த சமயம் பாரத நாட்டின் மூலை முடுக்குகளில் மட்டுமல்லாது, கிழக்கு ஆசிய நாடுகளிலும் பரவிய கால கட்டத்தில், அஸ்வகோஷரின் படைப்புக்கள் திபெத், சீன நாடுகளில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கும் போது, தமிழ் நாட்டில் அவர் அறியப்படாதது வியப்புக்கு உரியதாக இருக்கிறது. ஸ்ரீலங்காவில் கூட அவரது நூல்கள் இல்லாததும் வியப்புக்கு உரியது. பௌத்தமும், சமணமும் தமிழ் நாட்டில் வேர் ஊன்றி இருந்திருக்கின்றன. அஸ்வகோஷரின் படைப்புக்கள் தமிழகத்தில் அறியப்பட்டிருக்குமாகில், மேலும் ஓரிரூ காப்பியங்கள் ஐம்பெரும் காப்பியங்களோடு இணைந்திருக்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கும்.

மூலநூலில் (ஆங்கிலத்தில்) கண்ட சமஸ்கிருத ஸ்லோகங்களில் பல, சமஸ்கிருத மூலத்துடன் சரிபார்க்கப்பட்டு, இத்தமிழாக்கத்தில் தரப்பட்டிருக்கின்றன. கூடிய மட்டும் அந்த ஸ்லோகங்கள் படிப்பதற்கு எளியதாக இருக்கும் பொருட்டு பதம் பிரித்தும் தரப்பட்டுள்ளன. அஸ்வகோஷரின் நூல்கள் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வெளிவர வேண்டியது காலத்தின் தேவை.

கோவை

ம.ந. ராமசாமி.

3. 11. 1995.

1. வாழ்க்கை

வம்சாவளி

முன்னுரையில் சொன்னபடி, அஸ்வகோஷர் குறித்த குடிவழி நிரலை அறிய முடியவில்லை. ஆனால் அதே நேரத்தில் செவி வழியாகவும், பழங்கதைகள் மூலமாகவும் தெரிய வருவது போல, அஸ்வகோஷர் குறித்தும் சில விவரங்கள் கிடைக்கின்றன. ஆனால் அவை நம்பத்தகுந்தனவாக இல்லை. அவருடைய படைப்புகளின் முடிவில் பின்னூரையாகச் சில தகவல்கள் மட்டுமே நம்புவதற்கு உரிய வகையில் கிடைத்துள்ளன. ஆனால் அதே சமயம் அஸ்வகோஷரின் சிறந்த நூலான புத்த சரிதத்தில் இத்தகைய தகவல்கள் ஏதும் இல்லை என்பது வியப்புக்கு உரியதாக இருக்கிறது. அதில் அவர் பெயர் கூட இல்லை.

இதே போல அவருடைய மற்றொரு சிறந்த நூலான செளந்தராந்தத்திலும் அவர் பற்றிய தகவல்கள் இல்லாவிடினும், 18-வது சர்க்கத்தில் மட்டும் ஒரு சிறு குறிப்பு கீழ்க்கண்ட படி காணப்படுகிறது.

‘சௌந்தர நந்தே மகாகாவ்யே

ஆக்ஞாவியாகரணோ நாமஷ்டா தசஹ சர்கஹ.

ஆர்ய ஸுவர்ணாக்ஷிபுத்ரஸ்ய சாகேதகஸ்ய

பிஷோராசார்ய பவந்தாஸ்வத்தோஷஸ்ய

மகா கவேர் மகாவாதினஹ

மகாகவேர் மகாவாதினஹ

கிரித்திரியம்.’

சௌந்தராந்தம் மகாகாவியத்தில் 18-வது காண்டம் ‘ஆக்ஞாவியாகரணம்’ எனப்படும். இது அஸ்வகோஷரின் ஆக்க பூர்வமான படைப்பு.

அவருடைய பெயருக்கு முன் சேர்க்கப்பட்டுள்ள சிறப்புகளுக்கான ஆகு பெயர்கள் அவரைக் குறித்து நமக்குச் சில தகவல்களைத் தருவனவாக இருக்கின்றன.

1. ‘ஆர்ய’ - உயர்ந்தவன், கனவான்
2. ‘ஸுவர்ணாக்ஷி புத்ர’ - அழகிய கண்ணினள் என்பதான ஸுவர்ணாக்ஷி என்னும் தாயின் மகன்
3. ‘சாகேதக’ - சாகேத நகர் அல்லது அயோத்தி நகரின் குடிமகன்

4. 'பிக்ஷு' - சித்தன் அல்லது புத்த சந்நியாசி
5. 'ஆச்சார்ய' - ஆன்மீக போதகர்
6. 'பாதந்த' - உயர்ந்தவர், கனவான், புத்த சந்நியாசி
7. 'மகாகவி' - உயர்ந்த கவிஞர்
8. 'மகாவாதின' - சிறந்த பேச்சாளன், உயர்தர விஷயங்கள் அல்லது உண்மைகள் குறித்து விவரமாகச் சொல்பவன். அதாவது அறிவு பூர்வமாகச் சிந்தித்து, அனைவரையும் கவர்வதான உரையாடலில் ஈடுபடுபவன், வாதம் புரிபவன்.

இங்கு நம்மை திகைப்பில் ஆழ்த்துவது என்னவெனில், தன் தாயைக் குறித்துத் தெரிவிக்கும் அஸ்வகோஷர், தன் தந்தை பற்றி ஏதும் தெரிவிக்க வில்லை என்பது தான். ஒருக்கால், தந்தையை விடத் தாயிடம் அவர் வெகுவாகப் பாசம் வைத்து இருந்திருக்கலாம்; அல்லது அவருக்கு நினைவு தெரிவதற்கு முன்பாகவே அவருடைய தந்தை காலமாகி இருக்கலாம். அதனால் இறந்தவரைக் குறிப்பிடுவதை விட, இருந்து ஆளாக்கியவர்பற்றி தெரிவிப்பது சிறப்புடையது என்று அவர் கருதி இருக்கலாம்; மேலும் புத்தமதக் கோட்பாடுகளின்படி ஆண்களைவிடப் பெண்களே மிகவும் போற்றத் தக்கவர்கள் என்பதாலும், அஸ்வகோஷர் தாயைக் குறிப்பிடுவதாக இருக்கலாம். நன்கு அறியப்பட்ட கவிஞரும், சந்நியாசியுமான ஒருவர் தாயைத் தன் காவியத்தில் வைத்துக் காட்டி, தன் ஆழ்ந்த அன்பை வெளிப்படுத்துவதானது நம்மை வியப்படைய வைப்பதாகவும், அதே சமயம் மெய் சிலிர்க்கச் செய்வதாகவும் உள்ளது.

காவியத்தின் இந்தப் பின்னூரையில் தன்னைக் குறித்து இரு சொற்களில் புத்த சந்நியாசி என்று பொருள்பட, 'பிக்ஷு' 'பதாந்தா' என்பதாகக் கூறிக் கொள்வது அவர் ஒரு தீர்மானமான, கட்டுப்பாடுகளுடன் கூடிய புத்த சமயத்தவர் என்பதைத் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன.

மேலும் இந்தப் பின்னூரை தெரிவிப்பது என்னவெனில், அவர் தன்னுடைய நிலைபற்றித் தெரிவிக்கும் வகையில் 'ஆச்சார்யா' 'மகாகவி' என்ற சொற்கள் முரணாக இருக்கின்றன. வரட்டு ஆன்மீக விவகாரங்களை விளக்கக் கூடியவர் என்பதாக 'ஆச்சார்யா' என்னும் சொல்லுக்குப் பொருள். மாறாக 'மகாகவி' என்னும் சொல், ஆசுகவி, சித்திரக்கவி என்னும் பலதரப்பட்ட, மென்மையான, கற்பனை வளமிக்க, வர்ணஜாலங்களைக் கொட்டுவதான, கவிதையைப் படைப்பவர் என்னும் பொருளைத் தருவதாக இருக்கிறது.

தவிர, தன்னை 'மகாகவி' என்று கூறிக் கொள்ளும் அதே போதில் 'மகாவாதினர்', அதாவது உயர்தாக் கருத்துகளுடன் வாதம் செய்யக்

கூடியவர் என்றும் கூறிக் கொள்கிறார். ஒருவர் மகாகவியாகவும், அதே சமயம் சொல்லாட்சியுடன் கூடிய வாதம் செய்பவராகவும் இருப்பது அரிது.

அஸ்வகோஷரின் மற்றொரு படைப்பான 'சாரி புத்ர பிராகரணம்' என்னும் நூலின் முடிவில் அவரைப் பற்றிய இதே மாதிரியான தகவல் ஒன்று காணக் கிடக்கிறது.

'ஆர்ய ஸுவர்ணாக்ஷி புத்ரஸ்ய,

ஆர்ய அஸ்வகோஷஸ்ய...'

ஆனால் இங்கு அவர் தன்னை 'சாகேதர்' என்றோ, 'சாகேதா அல்லது 'அயோத்யா நகரின் குடிமகன் என்றோ கூறிக் கொள்ளவில்லை.

சௌந்தராநந்தா என்னும் அவரது நூலின் பின்னூரையில் தெளிவாகச் சொல்லப்படுவது போல அஸ்வகோஷரே ஒரு புத்த சந்நியாசியாகத் திகழ்ந்தார் என்பதில் ஐயம் இல்லை. பிறப்பினால் அவர் பிராமணர் என்றும், சைவப் பற்று மிக்கவர் என்பதும் பொதுவாக நம்பப்படுகிறது. பிராமணீயக் கோட்பாடுகள் பற்றிய அறிவும், அனுபவமும், இந்து மதத்தின் வேத ஆகமங்களைக் கற்றுத் திறன்பட உணர்ந்த வகையிலும், இந்து மதத்தின் உபநிஷத்துக்கள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள் முதலானவற்றில் காணும் கதாபாத்திரங்களையும், நிகழ்ச்சிகளையும் தமது படைப்புகளில் கையாளும் நேர்த்தியாலும் அவர் பிறப்பால் பிராமணர் என்பது பெறப்படுகிறது.

ஆயினும், புத்தசமயத்தைத் தழுவிய பிராமணர் அவர். தமது பழைய சம்பிரதாயமான மத நம்பிக்கைகளைத் துறந்து, புதியதான நம்பிக்கைகளைக் கைக் கொள்ள அவர் மிகவும் இடர்ப்பட்டிக்கக் கூடும்.

காலம்

அஸ்வகோஷரின் காலத்தைக் கூடிய மட்டும் அறுதியிட்டு நிர்ணயிப்பதில், நல்ல காலமாக வல்லுனர்களில் பலரும் ஒத்துப் போகின்றனர். 'மகாசங்கிகை' என்னும் புத்த சமயப் பிரிவுகளின் ஒன்றைச் சார்ந்து இருந்து, அப்பிரிவின் முன்னேற்றத்துக்குக் காரணமான குஷான வம்ச அரசரான கனிஷ்கர் காலத்தில் மக்களிடையே நன்கறியப்பட்டவர் என்பதாக அறிகிறோம். எனவே அவரது காலம் கனிஷ்கர் காலம் எனலாம். அரசன் கனிஷ்கரின் காலம் கி.பி. 78 முதல் 150 என வரலாற்றில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஆகவே அஸ்வகோஷர் கி.பி. 100ம் ஆண்டில் வாழ்ந்திருக்கலாம் (அதாவது கி.பி. இரண்டாவது நூற்றாண்டின் முற்பகுதி, கி.பி. முதல் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி என்று கொள்ளலாம்).

பௌத்த வழிபாட்டினர்

புத்தசமயத்துக்கு மாறிய பிறகு, அஸ்வகோஷர் ஆன்மீக வழியிலும், நடப்பியலிலும் உண்மையான புத்த சமயத்தினராக விளங்கி இருக்கிறார்.

அஷ்டாங்க மார்க்கம் என்னும் புத்த சமயத்தின் முக்திக்கான எட்டு வழிப்பாதைகளை அவர் உறுதியுடன் பின்பற்றி இருக்கிறார். தமது உளப் பூர்வமான ஈடுபாடுகளினால் அவர் இந்தியாவில் மட்டுமின்றி, திபெத், சைனாமுதலான வெளிநாடுகளிலும் புகழ் பெற்றார். புஷர், போதிசத்துவர் எனப் பெயரும் பெற்றிருக்கிறார். புத்த சமயக் கருத்துக்கள் மட்டும் அல்லாது, சாங்கிய யோகம் போன்ற மனோ தர்ம விவரங்கள் குறித்தும் முற்றாகக் கற்றுணர்ந்திருக்கிறார் (புத்த சரிதத்தைக் காண்க.) மேலும் சொல்ல வேண்டுமானால், புத்த சமயக் கோட்பாடுகளைத் திறன் படப் போதிப்பவர் என்ற வகையில் அந்நாட்களில் அவர் பெரிதும் மேம்பட்டிருந்திருக்கிறார்.

போதனையாளர்

ஒரு கொள்கைக்கு, கோட்பாட்டுக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்தவர் மட்டுமல்லர் அஸ்வகோஷர். கூடவே மக்களை நல்வழிப்படுத்தும் பண்பாளராகவும் திகழ்ந்தார். தமது வாழ்வின் பிற்கால நாட்களில் தன்னலத்துக்காக புத்தசமயத்தின் உயர்தரக் கருத்துக்களை அவர் பேணவில்லை. மாறாக, பிரபஞ்சம் அளவுவதான இலக்கியம் என்னும் சாதனத்தைக் கைக் கொண்டு, தம் கருத்துக்களைப் பிரச்சாரம் செய்யும் நோக்கமாக, கவிதைத் துறையை மேற் கொண்டார். வெறும் வறட்டுத்தனமான, சொல் ஜாலங்கள் நிறைந்ததாக அவரது பிரச்சாரம் இருக்கவில்லை. மனதைப் பக்குவப்படுத்துவதாக, மனதுக்குத் தெம்பு ஊட்டுவதாக, இதயத்தைத் தொடுவதாக, தூய்மை உணர்வு தருவதாக, என்றென்றும் மனதில் அவருடைய சொற்கள் ஆழமாக நிலைத்து நிற்பனவாக அவரது பிரச்சாரம் இருந்திருக்கிறது. மேலும் ஆன்மாவைப் பேணுவதாகவும் இருந்தது. இன்னும் அவரைப் பற்றி சொல்வது என்றால், தம்மிடம் உள்ள திறமை அனைத்தையும் வெளிப்படுத்தும் மகாகவியாக மட்டுமல்லாமல் அதே நேரத்தில் மதப் பிரச்சாரகராகவும், தத்துவ ஞானியாகவும், மனிதாபிமானியாகவும் அவர் இருந்திருக்கிறார்.

பொதுவாக அவருடைய உள் நோக்கம் குறித்துச் சொல்வதானால், அஸ்வகோஷர் புத்தசமயக் கோட்பாடுகளைப் போதனை செய்பவராகத் தெரிகிறார். அக்கால கட்டத்தில் புத்த சமயம் இரு வேறு கூறுகளாகப் பிரிந்திருந்தது என்பதை வரலாறு வாயிலாக நாம் அறிகிறோம். ஹீனயானம், மகாயானம் என்னும் அப்பிரிவுகள் வாழ்க்கைப் பாதையில் மக்களை அழைத்துச் செல்வதான சிறிய வாகனம், பெரிய வாகனம் என்ற பொருளைத் தருவதாக இருந்தன.

ஹீனயானம் பழமையானது. புத்தராலேயே போதிக்கப்பட்ட கோட்பாடுகளை உறுதியாகவும் உளப்பூர்வமாகவும் நடைமுறையில் அது கையாண்டது. ஆகவே அப்பிரிவினர் தங்கள் நடத்தையால் அடக்கமாக இருந்தனர். முக்தி என்பதும் மோட்சம் என்பதும் இங்கு இறை அருளால் கிட்டுவதோ அல்லது அண்ட வெளியிலிருந்து வருவதோ அல்ல, புத்தரால்

தீர்மானிக்கப்பட்ட கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிப்பதாலும், பிரபஞ்சம் நிச்சயித்திருக்கும் நெறிமுறைகளை மேற்கொள்வதாலும் மட்டுமே அம்முத்தியைப் பெற முடியும் என்பதை ஹீனயானம் தெளிவாகத் தெரிவித்தது.

அதனால், ஹீனயானம் என்பது இயல்பாகக் குறுகிய நோக்கம் கொண்டது. மேலும் அது தன்னிச்சையாகத் தனிமனிதரின் நடத்தையை ஒழுக்கத்தைப் பொறுத்து அமைந்தது. தனிப்பட்ட ஒருவர் தன் நலத்தின் பொருட்டு, தன் மேம்பாட்டுக்காக, தன்னுடைய முக்திக்காகத் தனித்து தைரியமாக இன்னல்கள், இடர்ப்பாடுகளை எதிர் கொண்டு, உலகளாவியதாக இல்லாமல், மொத்த சமுதாய மேம்பாட்டுக்காக ஏதும் செய்யாமல் இருப்பது இப்பிரிவின் இயல்பாக அமைந்தது. இப்பிரிவினர் இயல்பாகவே தன்னலம் மிக்கவர்களாகவும், முற்றிலும் மனநிறைவு பெறாதவர்களாகவும், மற்ற சக மனிதர்களைப் பற்றிய அக்கரை இல்லாதவர்களாகவும், அம்மனிதர்கள் முக்தி பெறுவது குறித்து அலட்சிய மனப் பான்மை கொண்டவர்களாகவும் இருப்பதாக மகாயானப் பிரிவினர் இவர்கள் மீது குற்றம் சாட்டினர்.

புத்தசமயம் எனப்படுவது உணர்வு பூர்வமானதோ அல்லது வெறும் சடங்குகளைக் கொண்டதோ அல்ல. குருமார்களிடம் பேரளவில் விகவாசம் காட்டுவது, அவர்களைத் துதிப்பாடுவது முதலானவை அந்த மதத்தில் இல்லை. சாதாரணமாக நடைபெறும் சிரார்த்தச் சடங்குகளுடன் கூடிய பக்திக்கும் அதில் இடமில்லை. புத்தர்கூட இறைவன் அவதாரமாகப் போற்றப்பட்டு, வழிபடப்படவில்லை. வழி காட்டியாகவே அவர் ஏற்கப்பட்டார்.

நம் நாட்டின் தெற்குப் பகுதியிலும், ஸ்ரீலங்கா, பர்மா, சயாம் நாடுகளிலும் ஹீனயானம் பின்பற்றப்பட்டது.

புத்த சமய சித்தாந்தங்கள் நான்கில் செளத்திரானிகம், வைபாஷிகம் ஆகிய இரண்டும் சர்வாஷ்டிவாதினம் என்னும் யதார்த்த நிலைபாட்டைச் சேர்ந்தவை. இந்த இரண்டு சித்தாந்தங்களின்படி, எண்ணம், பொருள் ஆகிய இரண்டுமே இணையான உண்மையாகும். இவ் இரண்டு சித்தாந்தங்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு என்னவெனில், மனம் ஒரு பொருளை மறை முகமாக உணர்கிறது என செளத்திரானிக சித்தாந்தம் சொல்கிறது. அதாவது, இது இவ்விதம் நேர்வதற்கு இன்னது காரணம் என்பதான ஊகத்தால் உணரப்படும் உண்மை. மேலும் இதை விளக்குவதானால், ஒரு ஸ்தூலப்பொருள் மனதில் அப்பொருள் பற்றிய எண்ணத்தைத் தோற்றுவிக்கிறது; அவ்விதம் தோன்றும் போது, அப்பொருள் பற்றிய நேர்முக அறிவு பெற ஏதுவாகிறது. அப்படி ஓர் அறிவு பெறும் போது, அந்த ஸ்தூலப் பொருள் பற்றி மேற்கொண்டு எண்ணங்கள் வளர வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது.

ஆனால், வைபாஷிக சித்தாந்தம் கூறுவது யாதெனில், ஒரு ஸ்தூலப் பொருள் நேரிடையாகவே உணரப்படலாம் அல்லது அதுபற்றி ஊகிக்கப்படலாம். அதே சமயம் மனதில் அந்த ஸ்தூலப் பொருள் பற்றிய எண்ணம் பதிந்தாக வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை.

புத்த சமயத்தின் மகாயானப் பிரிவின் கோட்பாடு என்னவெனில், மனிதன் தன்னை முற்றிலுமாக உணரும் போது, தான் எந்த அளவுக்கு மற்ற நபர்களைச் சார்ந்து இருக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது என்பதையும் உணர்கிறான். அதாவது குருக்கள் என்பவர்களான ஆசிரியர்களையும், ஆன்மீக போதனையாளர்களையும், இதிதாச, புராணங்கள் ஆகியவற்றையும் சார்ந்து மனிதன் இயங்குகிறான். இவ்விதமான சார்புத் தன்மையின் உண்மை வெகுவாக மக்களைக் கவர், மக்கள் மகாயானப் பிரிவை பெரிதும் ஏற்றனர்.

அகண்டதாக, இரு கரங்களால் அரவணைப்பதாக உள்ளது மகாயான சித்தாந்தம். தன்பால் ஈர்க்கப்படுகிறவர்களை இச்சித்தாந்தம் கண்டிப்பு, கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றால் அச்சுறுத்துவதில்லை. எவர் வேண்டுமானாலும் இப்பிரிவில் சேர்ந்து கொள்ளலாம். வரவேற்புக்கிடும். சம்மந்தப்பட்ட நபர் புத்த சந்நியாசி ஆவதற்குத்தகுதி பெற்றவரா என்பதை இப்பிரிவு சீர்தூக்கிக் கணித்துப் பார்ப்பதில்லை.

அதாவது, பிரக்கோ, காருண்யம் என்பதான போதி சத்துவ உயர்நிலை குணங்களை ஒருவர் பெறுவதே மகாயானத்தின் லட்சியம் என்று தெரிகிறது. பிரக்கோ என்பது முழுமையான அறிவுத் திறன்; காருண்யம் என்பது மிகத்தூய்மையான, பிரதி பலனை எதிர்பாராத அன்பு. அதாவது தன்னுடைய முக்தி குறித்து மட்டுமே ஒருவர் முயன்று கொண்டிராமல், தன்னைச் சுற்றியுள்ள மற்ற மனிதர்களின் துன்பம், துயரங்களைக் களைந்து, அவர்களையும் தன்னுடன் முக்தி நிலைக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்ற விருப்பமே மகாயானத்தின் குறிக்கோள்.

இந்த சித்தாந்தத்தின் மற்றொரு சிறப்புப் பகுதி சுயத் தன்மை, தன் திறமை என்பதை மனிதனில் நிலை நிறுத்துவதை உணர்த்துகிறது. சாதாரணமாக புத்த சமயத்தைக் குறித்துக் கூறப்படுவது என்னவெனில் இச் சமயம் 'நான்' 'எனது' என்று கூறப்படும் அகப்பற்று புறப்பற்றுக்கள் கூடாது என வற்புறுத்துகிறது. இக் கூற்று சிலரை அச்சமயத்தை நெருங்குவதற்கு அச்சுறுத்துவதாக இருந்தது. ஆனால் புத்த சமயத்தின் சாரம் அது அல்ல. தன்னலம், அகங்காரம் ஆகியவை வேண்டப்படாத, பொய்மையான உணர்வுகள். சுயத் தன்மை அல்லது தனித்துவம் என்பது உயர்ந்து நிற்கும் பேருண்மையாகும். இப்படி ஒருவரின் உயர்ந்த குணமான சுயத் தன்மையை அவர் மறுத்து ஒதுக்குவதானது அவரது பேருண்மையான அந்த சுயத் தன்மையை மேலும் உயர்த்தி, முழுமையாக, தூய்மையான வகையில் அவரை செயல்பட வைக்கிறது.

வட சீனத்திலும், ஜப்பானிலும், கொரியாவிலும் திபெத் நாட்டிலும். இந்த மகாயான சித்தாந்தம் பெரும் பான்மையோரால் பின்பற்றப்பட்டது.

புத்தசமயத்தின் புனிதமான ஹீனயானக் கோட்பாட்டைச் சார்ந்தவர் அஸ்வகோஷர் என்பதில் ஐயம் இல்லை. ஹீனயானப் பிரிவின் முக்கியமான தனிச்சிறப்புடைய கொள்கைக் கூறுகள் அவருடைய நூல்களில் மிகத் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. ஆயினும் அதே சமயம் பகவான் புத்தரிடம் ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டுடன் கூடிய பக்தி அவரிடம் இருப்பதும் தெரிய வருகிறது. இந்த பக்தி சம்பிரதாயமானது அல்ல. இறைவனாக புத்தரை மதித்து வழிபாடு செய்தவரும் அல்லர் அவர்.

மேலும் மனிதாபிமானத்துடன் கூடிய குணங்கள் அவரிடம் இருப்பது தெரிகிறது. செயலாற்ற ஊக்குவித்தல், முன்னேற்றத்துக்கான அறிவுறுத்துதல், தேவைப்படும்போது உதவுதல், பெரியோர், பணியாளர் முதலானோருக்குப் பணிவிடை செய்தல், மக்களைச் சீர்திருத்தி பண்பாடு வளரவழி கோலுதல் ஆகிய ஒப்பற்ற குணாதிசயங்கள் அவரிடம் இருப்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. இவை மட்டுமல்லாது, சமய அடிப்படையிலான கலைகளிடம் அல்லது சமயக் கருத்துக்களை எடுத்தியம்பும் கலைகளிடம் அவருக்கு ஈடுபாடு இருப்பதையும் அறிகிறோம்.

வலுவான யதார்த்தப் பார்வை கொண்டவராகவும், மக்களின் நடத்தை குறித்து சினம் கொள்ளாத, புரிந்து கொள்ளும் பக்குவம் படைத்தவராகவும், வாழ்க்கையின் விருப்பு வெறுப்புகள் குறித்து ஆழ்ந்த அறிவு உள்ளவராகவும். வாழ்வின் பிரச்சனைகள் பற்றிய ஞானம் உள்ளவராகவும் திகழ்ந்த அஸ்வகோஷர், உலக அன்றாட நடப்பைக் கண்டு கொள்ளாது கண்களை முடிக்க கொள்ளும் மற்ற மனிதர்களைப் போல அல்லாமல், உலக வாழ்க்கையுடன் தம்மை ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்பவராக இருந்தார்.

இந்து சமயத்தின் தூண்போன்ற அத்வைதம் என்னும் தத்துவத்துக்கு முரணாக இருந்தாலும், உண்மைகளை எடுத்துச் சொல்லவும், அவ் உண்மைகள்? சார்ந்த நடப்பியல்களை விவரமாகத் தெரிவிக்கவும் அவர் தயங்கியதில்லை. சௌந்தராநந்தத்தில் நந்தன், சுந்தரி தம்பதியரிடையே உள்ள காதலை வெளிப்படுத்தும் காட்சியிலிருந்தும், ஆடவர்களைக் கவரும் வேசியர் பற்றிய புத்தசரிதக் காட்சியிலிருந்தும் அவரது இந்த மனப்பாங்கை நாம் புரிந்து கொள்ளலாம்.

அஸ்வகோஷர் கொள்கை நெறி தவறாதவர். எண்ணங்களாலும், உணர்வுகளாலும், செயல்பாடுகளாலும் உலக இயல்பான சுற்றுப்புறச் சூழல்களுடன் இணைந்து தன் வழி நடப்பவர் அவர்.

அதனால்தான், புத்த சமயத்தின் ஹீனயானப் பிரிவைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும், நடைமுறையில் மகாயானப் பிரிவின் தொடக்க நிலையில் கால் ஊன்றி நிற்பவராக அஸ்வகோஷர் இருக்கிறார். இருந்தாலும், அவருடைய உயர்ந்த அறிவாற்றல், ஆழ்ந்த சமய நம்பிக்கை, மனித விசுவாசம் காரணமாக அவர் ஹீனயானம், மகாயானம் இரு பிரிவினர்களாலும் போற்றப்படுகிறார்.

கவிஞர்

அஸ்வகோஷர் ஓர் அற்புதமான மேதை. அத்துடன் சந்நியாசியாகவும், சமயவாதியாகவும், தத்துவ ஞானியாகவும், இறை நம்பிக்கை உள்ளவராகவும், இலக்கண கர்த்தாவாகவும், பலமொழிகள் கற்றவராகவும் சொல்லாற்றல் மிக்கவராகவும், கவிதை இலக்கணம் அறிந்தவராகவும், இசைக் கலைஞராகவும், இசைக் கருவிகளைக் கையாளுபவராகவும், ஹீனயானியாகவும், மகாயானியாகவும், சகல கலா வல்லவராகவும், வழிபாட்டுக்காரராகவும், நாடகக் கலைஞராகவும் அவரை நாம் அறிவதும் அதி அற்புத அதிசயம். மேலும், சமன்வயர் என்பதான வாழ்வுடன் இசைந்து நடக்கக் கூடியவர் என்ற பெயரும் பெற்று தெளிவான கருத்துக்கள் கொண்டுள்ளவர் என்பதாகவும் அவரைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

இத்தனைப் பெருமைக்கும் உரியவராக இருந்த போதிலும், அனைத்துக்கும் மேலாக அவர் ஓர் உன்னதக் கவிஞர் என்பதைக் கூறாமல் இருக்க முடியாது. அதிலும் மிக உயர்ந்த பண்பாடுள்ள கவிஞர் அவர். அவருடைய பார்வை அண்டமெலாம் அளாவியது. நோக்கம் தொலை நோக்கு உடையது, எதையும் புரிந்து கொள்ளும் பக்குவம் ஆழமானது. இவை தவிர, வியப்புக்கு உரியவகையில் அவர் ஒரு புதுமையாளர். சுவையற்ற தன் வரலாற்றையும், வறட்சியான தத்துவார்த்தங்களையும் ஆழ்ந்த நம்பிக்கைகளையும், ஒழுக்க நெறிகளையும் எடுத்து அழகாக விவரிக்கக் கூடிய திறன் அவரிடம் இருந்திருக்கிறது.

2. படைப்புக்கள்

பிராபல்யமான மேதாவிலாசம் காரணமாக, அஸ்வகோஷர் இயல்பாகவே பன்னூல் ஆசிரியராக ஏற்கப்பட்டிருக்கிறார். ஆனால் கீழ்க்கண்டவை மட்டுமே அவர் ஆக்கிய நூல்கள் என நம்பப்படுகின்றன,

1. புத்த சரிதம்
2. சௌந்தராநந்தம்
3. சாரிபுத்திரப் பிரகரணம்

இவற்றுள் புத்த சரிதம் உலகப் புகழ் பெற்ற உன்னதப் படைப்பாக ஏற்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக இந்நூல் முழுமை பெறாததாக உள்ளது. 1935 - ம் ஆண்டு கல்கத்தாவில் ஈ. எச். ஜான்ஸ்டன் அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்ட இந்நூல் 14 வது காண்டம், 31 வது ஸ்லோகத்துடன் மட்டுமே கிடைத்துள்ளது. கிட்டியவற்றிலும் கீழ்க் கண்டவை காணப்படவில்லை.

1. காண்டம் 1 - ஸ்லோகம் 7, ஸ்லோகம் 18-ல் முதல்வரி, ஸ்லோகம் 24-ல் கடைசி வரி, 25-லிருந்து 29-வது ஸ்லோகம் வரை, 40-வது ஸ்லோகத்தில் முதல் 3 வரிகள்.
2. காண்டம் 3 - 55வது ஸ்லோகத்தின் கடைசி வரி.
3. காண்டம் 9 - 20வது ஸ்லோகத்தின் கடைசி வரி.
4. காண்டம் 12 - 91வது ஸ்லோகத்தின் முதல் மூன்றாவது வரிகள்.

ஆகவே, புத்த சரிதத்தின் தமது ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பில் ஜான்ஸ்டன் இந்நூலின் சீன, திபேத்திய மொழி பெயர்ப்புகளிலிருந்து விடுபட்ட இடங்களைப் பூர்த்தி செய்திருக்கிறார்.

1953-ம் ஆண்டில் வெல்லர் அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்ட புத்தகத்தில் காண்டம் 3-ல் 16- வது ஸ்லோகத்திலிருந்து 19- வது ஸ்லோகம் வரையிலும், காண்டம் 16 - 20 - வது ஸ்லோகத்திலிருந்து 36 - வது ஸ்லோகம் வரையிலும் மட்டுமே உள்ளன.

1893 -ம் ஆண்டு ஆக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக் கழகத்தின் பேவெல் பதிப்பித்த புத்தகம் 17 - வது காண்டத்துடன் முடிவு பெறுகிறது, ஜான்ஸ்டனின் பதிப்பில் இல்லாத 14, 15, 16, 17 - வது காண்டங்கள் கோவெல் பதிப்பில் காணப்படுகின்றன. காணாமற் போன பகுதிகளை இட்டு நிரப்பிய கைங்கர்யத்தைச் செய்தவர் பண்டித அமிர்தானந்தர். 19 - வது நூற்றாண்டில் நேபாள நாட்டில் ரெஸிடென்ட்டாகப் பணிபுரிந்த ஹாடுக்ஸன் என்பவரின் கீழ் நகல் எடுப்பவராகவும், இலக்கியம்-கலை சம்பந்தமான ஆலோசகராகவும் இருந்தவர் பண்டித அமிர்தானந்தர். மிகத் தீவிர முயற்சி செய்தும் ஜான்ஸ்டனின் சம்ஸ்கிருத மூலப்பகுதியின் படி

புத்த சரிதத்தின் காணாமற் போன பகுதி கிடைக்கப் பெறாமையால், 14- வது காண்டத்தின் 31- வது ஸ்லோகத்தின் பின் பகுதியையும், 15, 16, 17 வது காண்டங்களையும் இட்டு நிரப்புவது உயர்ந்த செயல் என்று நம்பிய பண்டிதர் விடுபட்ட ஸ்லோகங்களைச் சேர்த்ததாக 17- வது காண்டத்தின் இறுதி ஸ்லோகத்தில் ஒத்துக் கொள்கிறார்.

கி.பி. 414ம் ஆண்டிலிருந்து கி.பி.421 ம் ஆண்டுவரையிலான காலத்தில் புத்தசரிதத்தின் 28 -க் காண்டங்களை மொழி பெயர்த்தவர் தர்மசேஷமா. (தர்மரக்ஷா, தர்மாக்க்ஷர் என்றும் குறிப்பிடப்படுபவர் இவர்) இந்திய சந்நியாசி. எழுத்துக்கு எழுத்து, வரிக்கு வரி மொழி பெயர்க்கப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பு அல்ல அது. மூலத்தை மனதில் வாங்கி, சீன மொழியில் ஆக்கப்பட்ட பொழிப்புரை அது. ஆகவே மூல நூலுடன அதை வைத்துக் கணிக்கக் கூடாது. இருந்தாலும் அந்த மொழியாக்கம் அஸ்வகோஷரின் உலகப் புகழ் பெற்ற புத்த சரிதத்தைப் பொதுப்படையாக விளக்குவதாக உள்ளது. அதே நேரத்தில், புத்தசரிதம் 28 காண்டங்களைக் கொண்டது என்ற உண்மையை எடுத்து உரைக்கும் வகையில், துபேத்திய மொழி பெயர்ப்புடன் ஒத்து வலியுறுத்தும் இரண்டாவது சாட்சியாக விளங்குகிறது.

க்ஷித்திர பத்ரா என்றும், மஹித்திர பத்ரமதி ராஜா என்றும் அழைக்கப்பட்டவரால் கி.பி. 7 அல்லது 8 வது நூற்றாண்டில் புத்தசரிதம் துபேத்திய மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டது. இதுவும் சீன மொழி பெயர்ப்பைப் போல 28 காண்டங்களைக் கொண்டதாக இருக்கிறது.

ஆகவே புத்த சரிதத்தின் மூலம் 28 காண்டங்களைக் கொண்டது என்பதாக ஐயத்துக்கு இடமின்றி அறிந்து கொள்கிறோம். மேலும் துபேத்திய மொழியாக்கம் ஒன்று மட்டுமே சம்ஸ்கிருத மூல நூலின் அடியொற்றியதாக உள்ளது.

புத்தசரிதம்

லும்பினிக் காட்டில் அரசகுமாரரான சித்தார்த்தரின் அசாதாரணமான பிறப்பைப்பற்றிச் சொல்வதிலிருந்து தொடங்குகிறது புத்த சரிதம். மற்ற மனிதக் குழந்தைகளின் பிறப்பு போல் அல்லாமல், தன் தாயின் இடது புறத்திலிருந்து, தாய்க்கு வலி ஏதும் தராமல் பிறந்தவர் புத்தர். அவர் பிறந்த போது, கோலாகலமான கொண்டாட்டங்கள் நடைபெற்றன. அரசவம்சத்துக்கு குழந்தைக்கு வாழ்த்துக்கூற வந்தவர்களுள் மகரிஷி அசிகிரும் ஒருவர்.

குழந்தையைக் கையில் வாங்கியபோது, அவருடைய இதயம் பரவசம் அடைகிறது. குழந்தை மங்களகரமான அறிகுறிகளைக் கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறார். தங்களுடைய மகன் உலகுக்கு பெரும் நற்கதி அருளுவான் என்று அவர் மன்னரிடம் சொன்னார். குதூகலத்துடன், அணி - அலங்காரங்களுடன் மன்னர் காட்டிலிருந்து நாடு திரும்புகிறார்.

முனிவர்களும், சித்தர்களும் முன் கூட்டிச் சொன்ன ஆருடங்கள் உண்மையாகவே பலிதமாகின்றன. அரசவம்சத்துக் குழந்தை வளர்ந்து அரசகுமாரன் ஆகிறான். அவனுள் இருக்கும் கருணையும், தயையும், அன்பும், அருளும் முழுமையாக வெளிப்படுகின்றன. பெருமைப் படத்தக்க விதத்தில் பேராற்றல் கொண்டிருந்த அரச குமாரனால் நாடு முழுதுமே செழிப்பு மிக்கதாக ஆகிறது. செல்வம் கொழிக்கிறது.

சமயக் கோட்பாடுகள் அவற்றின் முழுமையான அர்த்தத்துடன், வீச்சுடன் பொங்கிப் பிரவகித்து விழிப்பை மக்களிடையே ஏற்படுத்துகின்றன. தீமைகள் அகல்கின்றன. துன்பங்கள், துயரங்கள் மறைகின்றன.

ஒரு அரசகுமாரனுக்குக் கிட்டும் அனைத்துவகையான ஆடம்பரங்களையும் அனுபவிக்கிறான் இளவரசன்.

அவனுடைய தந்தை, மன்னர் சுத்தோதனர், அசிதருடைய வாக்கு மெய்யாகி விடுமோ, அனைத்து உலகின் நற்கதி பொருட்டு மகன் அரண்மனையை விட்டு வெளியேறி விடுவானோ என்ற அச்சம் அடைந்தவராக, இல்லறத்தில் அவனைப் பிணைத்து விடும் நிமித்தமாக எழில் மிகுந்த வனிதை யசோதரையை அவனுக்கு மணம் முடித்து வைக்கிறார். இளவரசனும் மணவாழ்க்கையில் முழுமனதுடன் ஈடுபட்டு, மனைவியுடன் மகிழ்ச்சியோடு இன்புற்று இருந்த காலத்தில், அழகிய மகனான ராகுவன் பெரியோர்களின் வாழ்த்துக்களுடன் பிறக்கிறான்.

இத்துடன் மன்னர் மனநிறைவு அடையவில்லை. அரண்மனையைச் சுற்றியுள்ள நான்கு மதில் சுவர்களுக்குள் இளவரசனை என்றென்றும் இருக்க வைப்பதன் பொருட்டு, மகளிடம் வெகுவாகப் பாசம் வைத்திருக்கும் மன்னர் இன்பம் அனைத்தையும் அவன் பெற்று மகிழ்ந்திருக்க ஏற்பாடு செய்கிறார். அந்த இன்பப் பட்டியலில் அழகிய பெண்களும் இருக்கின்றனர். அப்பெண்கள் தங்களுடைய இயல்பான உடல் சுவர்ச்சிகளால் இளவரசனின் மனதை மயக்கத்தில் ஆழ்த்தி வைக்கின்றனர்.

இதில் பரிதாப நிலை என்னவெனில் கடந்தகால சகாமகர்மாக்கள், அதாவது உலகத்தின் உணர்வு பூர்வமான போகத்தையும், இன்பங்களையும் ஒருவர் அனுபவித்துத் தீர்த்த பிறகு ஏற்படுவதான சோர்வு, விரக்தி ஆகியவை, தங்கக் கூண்டாக இருந்தாலும், பூட்டைத் திறந்து கொண்டு வெளியேற வேண்டும் என்ற மன அவசத்தை ஏற்படுத்துகிறது. அப்படியான ஒரு மன அவசம் இளவரசனுக்கு உண்டாக, அவன் அரண்மனையை விட்டு வெளியே சென்று, தற்செயலாகக் கேள்வியுற்ற அழகிய நந்தவனம் ஒன்றைப் பார்த்து விட்டுத் திரும்ப விரும்புகிறான். மனமில்லாமல் மன்னர் அவனுடைய விருப்பத்துக்கு இசைகிறார். அதே சமயம் தன் கீழ் பணிபுரியும் அதிகாரிகளுக்குக் கடுமையான ஆணைகளையும் பிறப்பிக்கிறார். இளவரசன் செல்லும்

சாலைகளில் ஒரு வயோதிகரோ, ஒரு பிணியாளரோ, ஒரு பார்வையற்றவரோ, அங்கஹீனரோ அல்லது முடவரோ பார்வையில் தென்படாமல் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று உத்தரவிடுகிறார்.

தொடக்கத்தில், இளவரசன் வெளியே சென்றபோது, அனைத்தும் மன்னர் விருப்பப்படியே நிகழ்கிறது. உற்சாகம் கொண்ட மக்கள் சாலையின் இருபுறமும் நின்று இளவரசனை ஆர்வத்துடன் வாழ்த்துகிறார்கள். தூய்மையானதும் தோரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், அகலமானதுமான வீதிகளில் தன்னுள் இளவரசனை அமர்த்திக் கொண்டுள்ள தேர் அலுங்காமல், நலுங்காமல் செல்கிறது. ஆனால் ஊழ்வினையை என்ன என்பது? வானுலகங்களில் உள்ள தேவர், தேவதைகள் பூவுலகின் மீது கருணை கொண்டவர்களாக, இளவரசன் செல்லும் வழியில் கூன் விழுந்த ஒரு முதியவரைப் படைத்து அனுப்புகின்றனர். இளவாசனின் பார்வை அம் முதியவர் பேரில் விழுகிறது. திடுக்கிட்டு பிரமை பிடித்தவன் போல ஆகிறான். ஏனெனில் அப்படி விகாரமான உருவம் ஒன்றை அவன் இதுகாறும் கண்டதில்லை. வயது மிகுந்தவர், தலை முடி வெண்மையாக நரைத்துள்ளது, முகம் எங்கும் தோலின் சுருக்கம், நடுக்குறும் தலை, தள்ளாடும் நடை, கூனல் முதுகு. இப்படி ஓர் உருவத்தால் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டுத் துயருற்ற இளவரசன் தேரோட்டியிடம், "ஏன் இப்படி?" என்று கேட்கிறான். இதில் மறைப்பதற்கு ஏதுமில்லை என எண்ணிய தேரோட்டியும், உண்மையை உரைப்பவனாக, பிறவியில் இது, இந்த நிலமை தவிர்க்க முடியாத நிர்ப்பந்தம் என்பதாகச் சொல்கின்றான். (ஜென்மம் - விருத்தி - ஜராம் அல்லது க்ஷயம்) பிறப்பு - வளர்ச்சி - முதிர்ச்சி என்பதிலிருந்து எவரும் தப்பமுடியாது என்றும் சொல்கிறான்.

தொடர்ந்து இளவரசன், "இந்தக் கொடுமைக்கு நானும் ஆளாக வேண்டி இருக்குமா?" என்று கேட்கிறான். (கிமேஷ தோஷா பவிதா மமாபித்யஸ்ஸமை? -3 /32) உடனடியாகத் தேரோட்டியிடமிருந்து விடை வருகிறது "தவிர்க்க முடியாதது, இளவரசே! உங்களுக்கும் இந்த நிலை வருவது நிச்சயம்".

சோர்வு கொண்ட மனத்தினனாக, அரண்மனை திரும்பும்படி தேரோட்டியிடம் இளவரசன் கூறுகிறான். மனதுக்கு ஆனந்தம் அளிப்பதான நந்தவனத்தைக் காணும் விருப்பம் அவனுக்கு அற்றுப் போயிற்று.

மன அமைதியை இழந்த இளவரசன் ஜராம் என்பதான மானிட இனத்தின் முதிர்ச்சி நிலைமையை திரும்பத் திரும்ப எண்ணிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். மறுபடியும் ஒரு நாள் தந்தையின் அனுமதி பெற்று வீதிகளில் செல்கிறான். இந்தத் தடவை அவன் எதிரே நோயாளி ஒருவர் எதிர்ப்படுகிறார். இந்த நோயாளியும், முன்னர் முதியவர் படைத்து அனுப்பப்பட்டது போல வானுலகவாசிகளால் அனுப்பப்பட்டவர்.

முன்னர் கேட்டது போலவே தேரோட்டியிடம் இந்த நோயாளி குறித்து இளவரசன் கேட்கிறான். நோய் அல்லது பிணி என்பதும் பிறவியில் தவிர்க்க முடியாத ஓர் அம்சம், பிறவி என்பது வளர்ச்சியைத் தன்னுள் அடக்கியது, வளர்ச்சி என்பது பிணியுடன் பிணைந்தது. பிணி மரணத்துக்கு இட்டுச் செல்லும் என்பதாகத் தேரோட்டி தெரிவிக்கிறான். "அனைவருமே பிணியால் பீடிக்கப்படுவார்களா?" என்று இளவரசன் தொடர்ந்து வினவுகிறான். "ஆமாம்" என்ற விடை தேரோட்டியிடமிருந்து வருகிறது.

உற்சாகம் முழுமையும் இழந்த இளவரசன் அரண்மனை திரும்புகிறான். அமைதி அற்ற மனதோடு இருப்பவன், மீண்டும் வீதிகளில் செல்ல விரும்புகிறான். இணங்கிய மன்னர் தேரோட்டிக்குக் கண்டிப்பான கட்டளைகளை இட்டு, இளவரசனை நேராக ஆனந்தநந்த வனத்துக்கு அல்லது ஆழ்கிய காட்டுக்கு அழைத்துச் செல்லுமாறு பணிக்கிறார். அங்கே எழில் மிக்க, கவர்ச்சிகரமான பெண்கள் காத்திருப்பர் என்று கூறுகிறார்.

ஆனால் வானுலக தேவ, தேவதைகள் மீண்டும் பூவுலகத்தின் நலன் பொருட்டுக் குறுக்கிட்டனர். செல்லும் வழியில் இளவரசன் இந்த முறை பிணம் ஒன்றைக் காண நேர்ந்தது. அது குறித்து இளவரசன் தேரோட்டியிடம் கேட்ட போது, ஜரா -மரணம் அதாவது அழிவு -சாவு என்பது வாழ்க்கை நியதி, என்னதான் ஒருவர் வலிமை மிக்கவராக, செல்வந்தராக, செல்வாக்கு உள்ளவராக, அன்புள்ளம் கொண்டவராக இருந்தாலும், இந்த மரணம் என்னும் நிலைக்கு வந்து தான் ஆகவேண்டும் என்பதான விடை கிடைக்கிறது.

"இந்த மரண நிலை பிரபஞ்ச நியதியா அனைவரும் இந்நிலையை அடைந்தாக வேண்டுமா அல்லது சிலருக்கு மட்டுமே கிட்டுவதா?" என்று இளவரசன் தேரோட்டியிடம் கேட்கிறான். "இது பிரபஞ்ச நியதிதான்" என்ற விடை ஐயத்துக்கு இடமின்றி வருகிறது.

முன்போலவே இளவரசன் அரண்மனை திரும்ப விரும்புகிறான். ஆனால் அரசரின் ஆணைப்படி, தேரோட்டி அவனை ஆனந்த வனத்துக்கு அழைத்துச் சென்று விடுகிறான்.

நந்தவனத்தை அடைந்ததும், அழகிய பெண்கள் இளவரசனைச் சூழ்ந்து கொண்டு விடுகின்றனர். இளவரசனின் தெய்விக அழகைக் கண்ட அவ்வனிதையர் பேச நா எழாமல், 'காம தேவனோ' மன்மதன் இவன்தானோ என்பதாக வியப்புற்றும் நிற்கின்றனர். ஆனால் அதே சமயம் இளவரசன் தனது காம்பீர்யத்தைக் கைவிடாமல், அமைதியாக, அரச தோரணையுடன் இருந்ததால், அவனை நெருங்க முடியாமல் அப்பெண்கள் தள்ளி, ஒதுங்கி நின்றனர்.

அப்போது, மிக்க நேர்மையானவனும், இளவரசனின் நலத்தை நாடுபவனுமான உதாயி என்பவன் இளவரசனின் அகத்தப் போக்கைக் கண்டு கவலையடைந்தவனாகிறான். வேசிகளான அப்பெண்களின்

நிதானத்தையும், குழப்பத்தையும், அடக்கத்தையும் கண்டு அவன் அவர்களைக் கண்டிக்கிறான்.

இவ்விதம் ஊக்கம் அளிக்கப்பட, அப்பெண்கள் ஒருவருடன் ஒருவர் போட்டி போட்டுக் கொண்டு முன் வந்து இளவரசனைக் கவர முற்படுகின்றனர். ஆனால் அவர்களுடைய செயல்கள் அவனைப் பாதித்ததாகத் தெரியவில்லை. அப்பெண்களின் வசியம், காமக் கேளிக்கைகளுக்கான தூண்டுதல் நடுவில், அவன் தடுமாற்றமின்றி, நிதானம் இழக்காமல், தனித்து நிற்கிறான். வியத்தற்குரிய மாற்றம் சகாம கர்மாக்கள் என்னும் ஊழ்வினைப் பயனே இதுகாறும் அவனை வாழ்க்கை பந்தத்தில் பிணைத்து, போகம் என்னும் உலகப் பற்றில் வழி நடத்தியது என்று சொல்லலாம்.

இருந்தாலும், தன் பணியில் தளர்ச்சியுறாத உதாயி, போர் வீரன் போல ஆர்வம் கொண்டவனாக முன் வந்து, பலவித இன்பங்களை அனுபவித்துத் திளைக்கும்படியாக இளவரசனுக்கு யோசனை கூறி இணங்க வைக்க முயல்கிறான். அக்கால முனிபுங்கவர்களும் துறவிகளும் தங்களுடைய தவத்தை மறந்து இன்ப நுகர்வுக்கு விழைந்தார்கள் அல்லவா? இவ்விதமாக எல்லாம் சொல்லி, இளவரசனின் மனதை மாற்ற முயல்கிறான். இதற்கு விடையளிப்பவனாக இளவரசன் தத்துவரீதியிலான நீண்டதொரு உரையாடலை மழையாகப் பொழிகிறான்.

இளவரசனைக் கவர்வதற்கான நடவடிக்கைகளும், செயல்களும் தோல்வியுற, அவ் வேசிப் பெண்கள் என்ன செய்வது என்பதை அறியாதவர்களாக, நம்பிக்கை இழந்து நகரத்துக்குத் திரும்புகிறார்கள்.

அவர்கள் மட்டுமா என்ன? மன்னரும் தான். மனம் கலங்கிய அவர் நம்பிக்கை அனைத்தும் இழந்து, தளர்ந்து சோர்வுற்றவராக, இரவுகளில் உறக்கமின்றித் தவித்தார்.

வாழ்க்கையின் பந்த பாசங்களுடன் பிணைத்துவிட எண்ணித் தந்தை அனுப்பி வைத்த காமவசப்பட்ட தாசிகளின் அருவருப்பான செயல்களால் வெறுப்புற்ற இளவரசன் அடுத்த சில நாட்களை மிகத் துயரத்துடன் கழிக்கிறான். அத்துயரைத் தொடர்ந்து அனுபவிக்க இயலாதவனாக அவன் தன் தந்தையின் அனுமதியை மீண்டும் காடு செல்வதற்காக வேண்டுகிறான். காட்டை நோக்கிச் செல்லும் நோத்தில் சுற்றுப்புறம் எங்கும் மரணமும், துன்பமும் சூழ்ந்திருப்பதைக் கண்டு மிக்க வேதனை அடைகிறான். ஆகவே, ஏறிவந்த புரவியிலிருந்து இறங்கி, ஒரு நாவல் மரத்தடியில் சிந்தனையில் ஆழ்கின்றான். சிந்தித்த பிறகு காரண காரியங்கள் புரியத் தொடங்குகின்றன.

ஒரு நாள் சந்நியாசி ஒருவர் மற்றவர்களின் பார்வையில் படாதவராக இளவரசன் முன் தோன்றுகிறார் "தாங்கள் யார்?" என்று அவன் அவரிடம்

கேட்கிறான். "முதுமையையும், மரணத்தையும் கண்டு அச்சமுற்று நான் இல்லறத்தைத் துறந்து துறவியாகி விட்டேன்" என்கிறார் அவர்.

அந்த நேரத்திலேயே இளவரசன் இந்த உலகத்து மாந்தர்களை அழிவிலிருந்தும், மரணத்திலிருந்தும் விடுவிப்பதன் பொருட்டு, தன் மனதைப் பக்குவப்படுத்திக்கொள்கிறான். அதற்காகத் தந்தையின் அனுமதி பெறும் நிமித்தமாக அரண்மனை திரும்புகிறான். ஆனால் மன்னர் அவனுடைய வேண்டுகோளை நிராகரிக்கிறார். ஒரு தந்தையின் அத்தகைய நிராகரிப்பு வியப்பதற்கு இல்லை. அதே சமயம் அவர் முன் போலவே வாழ்க்கை இன்பங்களில் அவனைப் பிணைக்கும் காரணமாக, அழகிய மங்கையரை அவனிடம் அனுப்புவிக்கறார்.

இந்த இடத்தில் மீண்டும் காமக்கணிகைகளின், இளவரசனிடம் நெருங்கி அவனைத் தங்கள் வசீகரமான செயல்களால் கவர் முயலும் பழைய காட்சியைப் பார்க்கின்றோம். (4 / 24- 50)

ஆயினும், ஏற்கெனவே இரும்பாகி விட்ட மன உறுதியால் சோதனையின் போது, ஆனந்தவனத்தில் வெற்றி கண்டவனாதலால், அப்பெண்களின் அணுகுமுறைகள் அவனிடம் தோல்வி பெறுகின்றன. ஆகவே, இளவரசன் அமைதியோடு நிலைகுலையாமல் இருக்கின்றான். (4/24- 50)

இந்த சந்தர்ப்பத்தில் அன்றிரவே அரண்மனையைத் துறந்து காடு செல்வது என்பதான முடிவை மேற்கொள்கிறான்.

இரவு ஆனதும், நலனுக்கு உரிய தேவதைகள் அரண்மனையின் வெளிக் கதவுகளைத் திறந்து வைத்திருக்கின்றனர். சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு இளவரசன் உடனடியாக அரண்மனையை விட்டு வெளியேறுகிறான். தனது நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான குதிரைப்பாகன் சந்தகனை அழைக்கிறான். வேகமாகச் செல்லச் கூடிய கந்தகன் என்னும் குதிரையை ஏற்பாடு செய்யச் சொல்கிறான். குதிரை வந்ததும், விசுவாச ஊழியனான சந்தகனுடன் அரண்மனையை விட்டு வெளியேறுகிறான்.

செல்லும் போது அவன் தன் தூய்மையான தாமரை விழிகளால் நகரத்தைச் சுற்றிப் பார்த்தபடி கூவுகிறான்:

"பிறவி, மரணம் ஆகியவற்றின் காரணகாரியம் அறியாமல் நான் கபிலவஸ்து திரும்ப மாட்டேன்."

அதே நேரத்தில் உலகுக்குப் புதிய ஒளி காட்டும் நிமித்தமாகப் புறப்பட்டிருக்கும் அந்த உயர்ந்த ஆத்மாவுக்கு வழிகாட்டுவதற்காகத் தேவதைகள் அவன் செல்லும் பாதை நெடுகிலும் குதிரைடுமாற்றமின்றிச் செல்வதற்கான வகையில் நிலவு ஒளியைப் பொழிகின்றனர்.

பொழுது புலர்ந்த நேரத்தில் மாமுனிவர் பார்வாவின் குடிவை இளவரசன் நெருங்குகிறான். அப்போது சந்தகனுக்கு விடை கொடுத்து அனுப்பும்பொருட்டுத் தத்துவார்த்தமான அழகிய சொற்பொழிவு ஒன்றை ஆற்றுகிறான்.

அதன்பின், அரியணையைப் புறக்கணித்து அரசு உரிமையை விட்டுவிட்டதன் குறியீடாக இளவரசன் தன் மணி மகுடத்தைத் தலையிலிருந்து நீக்கி, முடி துறந்து தன் உடைவாளால் அம் மகுடத்தை வெட்டி உடைத்து எறிகிறான். அப்படி வெட்டி எறிந்ததன் வாயிலாகத்தன் மனைவியை மட்டுமல்லாது, அரசருக்கு உரிய ஆடம்பரங்களையும், மாட்சிமையையும் தான் உதறிவிட்டதாக எண்ணிக் கொள்கிறான். இப்போது அவனிடம் அரசு சம்பந்தப்பட்ட அடையாளம் ஏதாவது இருக்கிறது என்றால், அது அவன் அணிந்துள்ள வெண்மையான உடைதான். அதையும் களைந்து விடும் நோக்கத்துடன் அவன் பிரார்த்தனை செய்த போது, ஒரு தேவதை வியாதர் உருவில் காவி உடை அணிந்து அவன் முன் தோன்றுகிறது. அது அவனது வெண்ணிற ஆடைக்குத் தன் காவி உடையை மாற்றிக் கொள்கிறது. அதன் பிறகு திரும்பிச் செல்லும் பொருட்டு சந்தகனுக்கும். விடை கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, மகிழ்ச்சியுடன் முனிவரின் ஆஸ்ரமத்துள் அடி எடுத்து வைக்கிறான். மிகுந்த வருத்தத்துடன் அழுது புலம்பும் சந்தகனும், வாடிய முகத்துடன் குதிரை கந்தகனும் மனமில்லாமல் நகரத்துக்குத் திரும்புகின்றனர்.

ஆஸ்ரமத்துள் வந்த இளவரசன் சாதாரணமான ஒரு துறவிபோலக் காணப்படுகிறான். இருந்தாலும், அங்கிருந்த அனைவரது கவனமும் அவன் பக்கம் திரும்புகின்றன. பறவைகளும், பிராணிகளும் கூட அவனை நோக்குகின்றன. ஏனெனில் அவனுடைய உடலமைப்பு அழகியதாக, ஒளிர்வதாக இருக்கிறது. சுறுசுறுப்பாக உழுது கொண்டிருக்கும் உழவர்கள் பணியை நிறுத்தி விட்டு அவனைப் பார்த்தபடி நிற்கின்றனர். காடுகளுக்குச் சென்று, மரத்திலிருந்து காய்ந்து விழுந்திருக்கும் சமிது என்பதான உலர்ந்த குச்சிகளை ஹோமத்துக்காக எடுத்து வரச் செல்ல இருந்த பிராமணர்கள் அவனை அண்மையில் காண்பதற்காகத் திரும்பி வருகின்றனர். சொல்வதானால், தபஸ்யம் என்பது தவிர்க்க முடியாத கடமை. அவனை அருகில் காணும் ஆர்வத்தில் அக்கடமையையும் அவர்கள் மறந்து விட்டிருக்கின்றனர். தோகையை விரித்த மயில்கள் ஆனந்தமாகக் கூவுகின்றன. மேய்வதை மறந்த மான்கள் அவனை நோக்கி ஓடி வருகின்றன. தங்களை அறியாமல் பசுக்கள் பால் சுரக்கின்றன. இந்திரன், சூரியன், அஸ்வினி குமரர்கள் அனைவரும் சேர்ந்தாற் போன்ற உருவில் இருக்கிறானே என்று அங்கிருந்தோர் வியக்கின்றனர்.

அன்புடன் அவனை அவர்கள் வரவேற்கின்றனர். அங்கு குழுமிய நற்பண்புகளுடன் கூடிய துறவிகளை அவன் வணங்குகிறான். அதன்பின் தான் அவ்விடத்துக்கு வந்தததன் நோக்கத்தைக் கருத்தில்

கொண்டுள்ளவனாக பிரபஞ்ச உண்மைகளை அறிய முற்படுகிறான், அதாவது, பிறவி - வளர்ச்சி - தளர்ச்சி - மரணம் என்பதான தொடர்ந்து வரும் இயற்கை நியதிகளையும், அதனால் ஏற்படும் துன்பம், துயரங்களைக் களைவது எப்படி என்பதற்கான வழிவகைகளைக் காண்பதற்காக முயற்சி மேற்கொள்கிறான். அதன் பொருட்டு ஒரு துறவியை அணுகி, அங்குள்ள மற்ற துறவிகளின் சாதனைகளையும், ஆன்மீக நோக்கங்களையும் பற்றி வினவுகிறான். அத்துறவிகளின் நோக்கம் ஸ்வர்க்கம் என்பதான வானுலகம் மட்டும், மோட்சம் என்பதான முக்தி அல்ல என்பதை அறிந்த போது அந்த ஆஸ்ரமத்தில் இருப்பதில் பயன் இல்லை என்று உணர்ந்தவனாக, அவ்விடத்தை விட்டுச் செல்லத் தீர்மானிக்கின்றான். சென்று பேரறிவு பெற முடிவு செய்து கொள்கிறான். அங்குள்ள துறவிகளில் ஒருவர் அவனுடைய எண்ணத்தைப் புரிந்து கொண்டவராக, அராதர் என்னும் முனிவரை அணுகுமாறு அறிவுரை தருகிறார்.

சந்தகனும், சுந்தகனும் இதன் நடுவில் நகரம் திரும்புகிறார்கள், சேர்ந்து போனவனாகக் காணப்படுகிறான் சந்தகன். சென்ற வழியே திரும்பி வருவதற்கு அவர்களுக்கு எட்டு நாட்கள் ஆகி இருக்கின்றன. இதே வழியில் அவர்கள் சென்ற போது எடுத்துக் கொண்ட காலம் ஓர் இரவுப் பொழுது மட்டும் தான். அப்போது அவர்களுடன் இளவரசர் இருந்தார். ஆகவே சென்ற வேகம் அவர்களுக்கு களைப்பைத் தரவில்லை.

எதிர்பார்த்தது போல, இளவரசர் துறவு பூண்ட செய்தி நகர மக்களைத் துயரத்துக்கு உள்ளாக்கியது. ஆனால் எவரும் சந்தகனையோ, குதிரை சுந்தகனையோ குறை சொல்லவில்லை. இளவரசர் துறவு பூண்டது தெய்வத்தின் செயல்பாடு, எவராலும் தடுத்திருக்க இயலாது என்பதை மக்கள் உணர்ந்திருந்தனர்.

ஆனால் துயரம் தாளாத யாசோதரா மட்டும் சந்தகனைக் குற்றம் சாட்டுகிறாள். சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் முரணானவன், அறிவற்றவன், அவனைப் போன்ற ஒரு மூட நண்பனை விட அறிவாளியான ஓர் எதிரியை இளவரசன் பெற்றிருக்கலாம் என்றெல்லாம் அவள் கடிந்து உரைக்கிறாள். அவனும் திரும்பத்திரும்ப, தன் மீது குற்றம் ஏதும் இல்லை, அது வினைப்பயன், இறைவனால் விதிக்கப்பட்டது என்று சொல்லியும் அவள் காதுகள் கொடுத்து கேட்பதாக இல்லை. மேலும் அவள் புரிந்து கொள்ளும் முறையில் 'நாங்கள் எவ்விதம் அத்தனை தொலைவிலுள்ள காட்டை ஒரே இரவில் சென்று அடைந்திருக்க முடியும்? எவ்வித ஆணையும் தராமலேயே குதிரை இளவரசரைச் சுமந்து கொண்டு எப்படி அத்தனை வேகமாக ஓடி இருக்க முடியும்? தரையில் கால்கள் பதியாத வேகம் அது. காரிருளில் எங்கிருந்து அந்தப் பேரொளி தோன்றி பாதை எங்கும் படர்ந்தது? எவ்வாறு எதிர்பாராமல் ஒரு துறவி தோன்றி இளவரசருக்குக் காவி ஆடைகள் கொடுத்திருக்க முடிந்தது?' என்பதாகச் சொல்கிறாள். இருந்தாலும் துயர் உற்ற யசோதராவுக்கு இந்த சமாதானங்கள் ஏற்புடையதாக இல்லை.

அரசவை அமைச்சரும், குலகுருவும் அரசரின் ஆணைக்கு இணங்க, சந்தகனும், கந்தகனும் எங்கு இளவரசரைப் பிரிந்தார்களோ, அந்தக் காட்டுக்குச் செல்கின்றனர். அங்கே அவர்கள் மாமுனிவர் பார்க்வாவின் குடிவை அடைகின்றனர். அங்கு இளவரசர் இல்லை என்றும், ஆன்மீகவாதிகளான துறவிகள் சித்தர்கள் ஆகியோர் மோட்சம் என்று கூறப்படும் முக்தி நிலைக்கு இச்சைப் படாமல், ஸ்வர்க்கம் என்னும் வானுலகுக்காகப் பாடுபடுகிறார்கள் என்று உணர்ந்து, அவர் மகரிஷி அராதாவின் ஆஸ்ரமத்தை நாடிச் சென்றதாகத் தெரிவிக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்கள் அந்த ஆஸ்ரமத்தை நாடிச் செல்ல, அங்கு இளவரசர் ஒரு மரத்தடியில் அமர்ந்து இருப்பதைக் காண்கின்றனர்.

அரசர், யசோதரா, ராகுல் ஆகியோரின் மனநிலையை விளக்கமாக என்னதான் சொல்லியும் நகரமக்கள் துயரக் கடலில் ஆழ்ந்துள்ளதை விவரித்துச் சொல்லியும், அரண்மனை திரும்பும்படி மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டும், இளவரசன் எவ்விதச் சலனமும் இன்றி, தான் எடுத்த முடிவில் தீவிரமாக இருப்பவனாக, பிறவி - வளர்ச்சி - தளர்ச்சி - மரணம் என்பதான மனிதர்களின் துன்பம், துயரங்களுக்கு மூல காரணம் எது என்பதைத் தேடிக்காண முனைந்து இருக்கிறான்.

அமைச்சருக்கும், குலகுருவுக்கும் விடை கொடுத்து அனுப்பிய இளவரசன் ராஜக்ருகம் சென்று பாண்டவர் மலைமீது ஏறுகிறான். அங்கு பேரரசர் பிம்பிசாரரைச் சந்திக்கிறான். அவனை அவர் மிக்க மரியாதையுடன் வரவேற்கிறார். அப்பொது அவர் அவனிடம் இளமையில் வாழ்க்கையை நன்கு அனுபவிப்பதன் அவசியத்தைக் குறித்து நீண்டதொரு சொற்பொழிவை ஆற்றுகிறார். சாஸ்திரவிதிகளின்படி ஒருவர் தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோட்சம் என்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் கடைப்பிடித்தாக வேண்டும், அவற்றில் காமம் என்பதை இளமையிலும், அர்த்தம் என்பதை நடு வயதிலும், தர்மம் என்பதை முதுமையிலும், இவற்றால் பெறப்படும் மோட்சத்தை வாழ்க்கை முடிவிலும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்று அறிவுறுத்துகிறார்.

ஒவ்வொரு நிலையையும் அவசியம் கடந்தாக வேண்டும். இந்த நான்கில் எதையும் தவறக் கூடாது, தள்ளக் கூடாது என்றும் சொல்கிறார். தற்சமயம் தந்தை ஆண்டு கொண்டிருக்கும் நாடு அவனுக்கு வேண்டாம் என்றால், தன்னுடைய நாட்டின் சரிபாதியைத் தருவதாகவும், யாக யக்ஞம் (வேள்வி) ஒன்றைச் செய்யும்படியும், அப்படி ஒரு வேள்வி செய்வதால் உயர்ந்த பலனைப் பெறலாம் என்றும், தேவர்கள், தேவதைகள் அப்படிப் பலன் பெற்றவர்கள் தாம் என்றும் அறிவுறுத்துகிறார்.

பிம்பிசாரரின் இந்தச் சொற்பொழிவுக்கு விடையாக இளவரசனும் அவரிடம் நீண்டதொரு சொல் மாரியைப் பொழிகிறான். காமம், யக்ஞம், ராஜத்வம், ஸ்வர்க்கம் (இன்ப நுகர்ச்சி, தியாகம், அரசாட்சி, வானுலகம்) ஆகியவை அனைத்தும் முற்றிய முடிவுகள் அல்ல, மோட்சம் என்னும் முக்தியே கடைத் தேற்றும் என்றும் சொல்கிறான்.

மாமுனிவரான அராதரும் இளவரசனை வழிப்படுத்த முடியாமற் போகவே, உத்ரகரின் ஆஸ்ரமத்துக்கு அவன் செல்கிறான். ஆனால் அங்கு உத்ரகரின் சித்தாந்தமான ஆன்மா குறித்து அறிந்து கொள்கிறான். ஆன்மா என்று எதுவும் கிடையாது, அது முக்தி அடைவதில்லை என்பது அவனுக்கு மன நிறைவைத் தருவதாக இல்லை. ஆகவே அவன் அந்த ஆஸ்ரமத்தை விட்டு, கயா நகருக்குச் செல்கிறான். அந் நகரத்தில் இருந்து கொண்டு ராஜரிஷி எனப் புகழ் பெற்ற மன்னர் ஒருவர் ஆண்டு வந்தார். பிசுபுக்கள் எனப்படுவர்களான ஐந்து துறவிகளை அங்கே இளவரசன் சந்திக்கிறான். அவர்கள் அவனுக்குப் பணிவிடை செய்ய விரும்புகிறார்கள். அதன் பிறகு அவன் ஆறு ஆண்டுகள் நைரஞ்சனா ஆற்றின் கரையில் அமர்ந்து கடுந்தவம் செய்கிறான். தசக் காலத்தில் ஓர் அரிசிச் சோறு (தண்டுலக்னம்), ஓர் எள் (திலம்), ஒரு நாவல் பழம் மட்டுமே உண்கிறான். இதன் விளைவாக அவன் உடல் இளைக்கிறது. அறிவாற்றல் சிதைகிறது. ஆகவே, வாழ்வின் பேருண்மைகளைக் காணும் திறன் நசிகிறது.

பலராலும் பாராட்டிப் பேசப்படும் புத்த சமயத்தின் சிறப்பான தத்துவமான "நட்ட நடுப் பாதை" (மத்தியம பதிப்பாதம்) குறித்து இங்கு விவரமாகக் கூறப்படுவதைக் காண்கிறோம். இந்த சித்தாந்தம் துறவறமும் அல்ல, முழுமையான இல்லறமும் அல்ல. இந்த இரு எதிர்நிலைகளையும் ஒதுக்கிய, நடுவழி அது. பொன் போன்றது.

ஆகவே, நைரஞ்சனா ஆற்றின் கரையிலிருந்து கொண்டு ஆற்றும் கடுந்தவத்தைக் கைவிட்டு தன் மெலிந்து இளைத்த உடலுடன் எழ முயன்ற இளவரசன், முடியாது போக, தன் தலைக்கு மேலாக நிழல் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த மரத்தின் கிளையைப் பற்றியபடி மெல்ல எழுகின்றான். நடந்து சென்ற போது, கோபால ராஜன் என்பவரான மாடு மேய்ப்பவர்களின் அரசனுடைய மகள் நந்தபாலாவைச் சந்திக்கிறான்., பரமான்னம் (பாயசம்) அளித்து அவன் உண்பதற்காகவே தேவதைகளால் அனுப்பப்பட்டவள் அவள். அதை அருந்தியதும், அவனுடைய ஆறு புலன்களும் (மனமும்) புத்துயிர் பெற்றனவாகக் கிளர்ச்சியுறுகின்றன. அதன் பிறகு இளவரசன் ஓர் ஆலமரத்தடியில் அமர்ந்து மீண்டும் தவத்தில் ஆழ்கிறான். ஒரு தீர்வைக் காணும் வரை தவத்திலிருந்து கலையக் கூடாது என்ற சபதத்துடன் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்கிறான்.

வானுலக தேவர், தேவதைகளும், பேரண்ட உயிர்களும் அவனுடைய தீர்மானத்தை உணர்ந்து மகிழ்ச்சி அடைகின்றனர். அதே நேரத்தில் 'சத்-தர்மத்துக்கு' (நல்லறத்துக்கு) எதிராகச் செயல்படும் மாரன் இளவரசனின் இந்தத் தீர்மானத்தைக் கேள்விப்பட்டு துணுக்குறுகிறான். காமதேவன், சித்திராயுதன், புஷ்பசாரன் என்றும் இந்த மாரன் அழைக்கப்படுகிறான். இவனுக்கு மூன்று மகன்கள். பெயர்கள் வருமாறு: விப்ரமன் (தவறு), ஹர்ஷன் (இன்பவாழ்வு), தர்ப்பன் (இறுமாப்பு). மேலும் மூன்று மகன்களும் இவனுக்கு உண்டு. பெயர்: ரதி (உடல் உறவு), பிரீதி (காதல்), திரசை (வாழத் தவிப்பு).

தன் மக்களுடன் இளவரசனை மாரன் நெருங்குகிறான். தவக் கோலத்திலிருந்து திசை திருப்பத் தன்னால் ஆனவற்றைச் செய்கிறான். ஆனால் அவனுடைய முயற்சிகள் தோல்வியுறுகின்றன. அப்போது ஒரு தெய்வீகக் குரல் வானிலிருந்து ஒலிக்கிறது:

"ஓ மாரா, வீணான உன் முயற்சிகளைக் கைவிடு. கொடூரமான உன் செயல்பாடுகளை நிறுத்திக் கொள். அமைதியாக இரு. வீசும் காற்றானது மேரு மலையை அசைக்க முடியாதது போல, உன்னால் இந்த மனிதனை ஏதும் செய்து விட முடியாது".

தோல்வியைத் தழுவிய மாரன் தலை தாழ்த்தியபடி அவ்விடம் விட்டு அகல்கிறான்.

தன் போக்கில் அமைதியாக இருக்க விடப்பட்ட புத்தர்தியானத்தில் ஆழ்கிறார். பிரபஞ்சத்தின் துயரங்களுக்கான காரணங்களைக் காண்பதும், அத்துயரங்களிலிருந்து மனித உயிர்களை எங்ஙனம் மீட்பது என்பதும் அவருடைய குறிக்கோள். இந்த இடத்தில் புத்த சரிதம் முடிவடைகிறது.

செளந்தராந்தம் என்னும் மகாகாவியம்.

அஸ்வகோஷரின் நன்கு அறியப்பட்டதான இரண்டாவது படைப்பு செளந்தராந்தம். இது அழகிய கவிதையமைப்புமட்டுமல்லாது, அழிய மாட்டாத தத்துவார்த்த வரலாறும் ஆகும். பகவான் புத்தரின் ஒன்று விட்ட சகோதரனும், ஆண் அழகனுமான நந்தன் புத்த சமயத்தைத் தழுவியதைக் கூறுகிறது இக்காவியம். பதினெட்டு சர்க்கங்கள் எனப்படும் காண்டங்களைக் கொண்டது இது.

பராலும் அன்று புகழ்ந்து பேசப்பட்ட நகரமான கபிலவஸ்து, கபிலகௌதமர் என்ற அமர ஞானியின் ஆஸ்ரமத்திடலில் நிர்மாணிக்கப்பட்டதிலிருந்து தொடங்குகிறது இந்த மகா காவியம். அவ்விதம் ஓர் நகரத்தைத் தன் ஆஸ்ரமத்திடலில் எழுப்ப அவரே அனுமதி அளித்திருந்தார். நகரை நிர்மாணிப்பதில் முக்கிய பங்கு வகித்தவர்கள் இக்ஷவாகு குல இளவரசர்கள். நகரம் எழுந்ததும் அதில் அவர்கள் வசிக்க வந்தனர். தங்களில் மூத்த இளவரசனை அவர்களே தீர்மானித்து அரசனாக அரியணையில் அமர்த்தினர்.

அந்த வம்சாவளியில் வந்தவர் அரசர் சுத்தோதனர். சம்பந்தப்பட்ட இந்தக் காண்டம் முழுதும் அரசர் சுத்தோதனரின் இணையற்ற சிறப்பான குணங்களைச் சொல்வதாகவே உள்ளது. அவரது அந்த குணங்களை உணர்ந்த போதிசத்தவர் அவரது குலத்தில் தான் உதிக்க வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கிறார். இறை அருள் பெற்றிருந்த அரசர் சுத்தோதனரும். அம்பிகையின் அருள் பெற்றிருந்த அரசிமாயா தேவியும் அரசியின் கர்ப்பத்துள் ஒரு வெள்ளையானை புகுவதாகக் கனவு காண்கின்றனர்.

விரைவிலேயே சித்தார்த்தர் (புத்தர் என்று பிற்காலத்தில் அழைக்கப்பட்டவர்) ஜீவ ராசிகள் அனைத்தின் பெருமகிழ்ச்சிக்கும் இசைவாகப் பிறக்கிறார். அதே போல இளைய ராணியும் நந்தன் என்று பெயரிடப்பட்ட குழந்தையை அனைவரது மகிழ்ச்சிக்கும் உகந்தவகையில் பெற்றெடுக்கிறார். விரைவில் நந்தன் அழகான இளைஞனாக வளர்க்கிறான். ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக, அண்ணன் சித்தார்த்தன் போல அல்லாமல், ஒழுக்கமற்றவனாக இருந்து கொண்டு, புலன் நுகர்ச்சி இன்பத்தில் திளைத்தவாறு வாழ்க்கை நடத்துகிறான். நேர் எதிர் மாறாக சித்தார்த்தர் தமது நெறியான வாழ்க்கையில் முதிர்ந்து தளர்ந்த ஒருவரைக் கண்டு, பிணியாளர் ஒருவரைக் கண்டு, செத்துப் பிணமான ஒருவனைக் கண்டு, உலக வாழ்க்கையையே வெறுத்து, இத்தகைய இன்னல், துன்பம், துயரங்களுக்கான மூல காரணங்களை ஆராய்ந்து அவற்றைக் களைய முற்படுகிறார்.

நிர்வாணம் என்று சொல்லப்படுவதான முக்தி நிலையை அடைந்த புத்தர் கபிலவஸ்து நகருக்கு வருகிறார். முதலில் தந்தை சுத்தோதனரை புத்த சமயத்துக்கு மாற்றுகிறார். அதன்பின் பல சாக்கிய வம்சத்தவர் மதம் மாறுகின்றனர்.

அதே சமயம் காமாந்தகியான மனைவி சுந்தரியுடன் நந்தன் காமக் களியாட்டங்களில் நாட்களைக் கழிக்கிறான். அத்தகைய நேரம் ஒன்றில் பகவான் பிகைக்காக அவனுடைய வீடு நாடிச் செல்கிறார். ஆனால் வீட்டுப் பணியாளர் அவரை அசட்டை செய்கிறார்கள். ஆகவே அவர் வெறுங்கையுடன் திரும்ப நேரிடுகிறது. பகவான் பிகை பெறாமல் வெறுங்கையுடன் திரும்பியதாக ஒரு மாதிடமிருந்து பிற்பாடு நந்தன் அறிகிறான். மிக்கவலை அடைந்தவனாக அவன் உடனடியாக அவரிடம் சென்று தன் அறியாமை குறித்து மன்னிப்புக் கேட்கும் நிமித்தமாக சுந்தரியிடம் அனுமதி வேண்டுகிறான். வேண்டா வெறுப்பாக பகவானிடம் செல்ல அவனை அவள் அனுமதிக்கிறாள். ஆனால் அதே நேரத்தில் அவன் விரைவில் திரும்பிவிட வேண்டும் என்று ஆணை இடுகிறார். அப்படி வராவிடில், அவனுடன் தன் உறவை அறுத்துக் கொண்டு விடுவதாகவும் அச்சுறுத்துகிறாள்.

புத்தரை அணுகிய நந்தன், அந்த நேரத்திலும் மனைவி நினைவில் காமவசப்பட்டவனாக, அவருடைய சங்கத்தில் சரணடைய மறுக்கிறான். உடனடியாக வீடு திரும்பி மனைவியின் அண்மையை அடைய விரும்புகிறான். ஆனால் பகவான் மீண்டும் மீண்டும் அவனைக் கண்டிக்கிறார். முடிவாக அவனைத் தன்பக்கம் திரும்பி, ஆன்ம விசாரத்தில் கருத்துக் கொள்ள வைக்கிறார்.

நேரத்தில் நந்தன் வீடு திரும்பாததைக் கண்டு, நம்பிக்கை இழந்த சுந்தரி பரிதாபமாகப் புலம்புகிறாள்.

பகவானிடம் பயந்த நந்தன் வெளித் தோற்றத்தில் ஆன்மீகவாதியாகக் காணப்பட்டாலும், நெஞ்சினுள் அழகிய மனைவியிடம் ஈடுபாடு கொண்டவனாக விரைவில் அவளிடம் திரும்ப ஆவலுடன் இருந்து கொண்டு, தனிமையில் புலம்புகிறான்.

புத்தருடைய சீடர்களில் ஒருவர் நந்தனுடைய நிலமையைக் கண்டு, அவனுக்கு ஆறுதல் சொல்ல முற்பட்டார். மகளிர் எனப்படுவர் எந்த அளவுக்கு மனிதனின் முக்திப் பாதையில் இடையூறாக இருக்கிறார்கள் என்பது குறித்து விவரமாக எடுத்து உரைக்கிறார். ஆனால் நந்தன் அக் கூற்றை நம்புவதாகத் தெரியவில்லை. துறவறத்தை விட்டு விட்டு ஆசை மனைவியுடன் வாழ விரும்புகிறான். இருந்தாலும் நல் இதயமுள்ள சீடர் சளைக்காமல் அவனது ஆன்மீக நம்பிக்கை மேம்படும் பொருட்டு, உடல் வலிமை என்பது நிலையற்றது, இளமை என்பது நீடிப்பது அல்ல, உடல் வேறு, ஆன்மா வேறு, நீண்டகால மன அமைதிக்கும், பேராணத்தத்துக்கும் வாழ்க்கையின் இன்பநுகர்வுகள் உதவா என்றெல்லாம் அறிவுரை கூறினார். ஆனால் காம உணர்வு வசப்பட்ட நந்தன் துறவுக் கோலத்தை ஏற்பதாக இல்லை. ஆகவே வருத்தத்துக்கு உரிய இந்த விவகாரத்தை பகவானிடம் சீடர் தெரிவித்தார்.

தன் அன்புக்கு இசைந்த சகோதரனின் வருத்தத்துக்கு உரிய நிலமையைக் குறித்துக் கேள்விப்பட்ட இரக்கமே உருவான பகவான் நந்தனை அழைத்துக் கொண்டு வரிமாவத் என்னும் மலைவாசஸ்தலத்துக்குச் செல்கிறார். அங்கே ஏராளமான காட்டுப்பறவைகளும் விலங்குகளும் காணக் கிடைக்கின்றன. அவற்றில் பார்வை இழந்த பெண் குரங்கு ஒன்றை அவனுக்குச் சுட்டிக் காட்டி, அவனுடைய அழகிய மனைவி சுந்தரியை அத்துடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டுகிறார் பகவான். ஆனால் நந்தன் அவர் கூற்றை ஏற்பதாக இல்லை. ஆகவே பகவான் மனங்கவரும் அப்சரஸ்களுடன் பிரகாசிப்பதான இந்திரலோகத்துக்கு அவனை அழைத்துச் செல்கிறார். பலவீனமான உள்ளத்தைக் கொண்டவனும் காம உணர்வு வசப்பட்டவனுமான அவன் அதே பொழுதில் அந்த வனிதையர்களிடம் மனதைப் பறிகொடுத்தவனாக, மனைவியான சுந்தரியை மறந்து, அவர்களை அடைய விரும்புகிறான். அப்படி அவர்களை அடைவதற்கான உதவி கோரி பகவானிடமே பேசுகிறான். அந்த வாய்ப்பை நழுவ விட விரும்பாத பண்பாளரான பகவான், அவன் அந்த வானுலக மங்கையரை அடைய வேண்டுமென்றால், துறவறம் மேற்கொண்டு ஒழுக்க நெறிகளைக் கடைப்பிடித்தாக வேண்டும் என்றும், அப்போது தான் வானுலகை நிரந்தரமாக அடைய முடியும் என்றும் தெரிவித்தார். அவன் உறுதியுடன் செயலாற்றி, துறவறத்தைக் கை விடாது இருக்க வேண்டும். புரிந்து கொண்ட நந்தன் ஒப்புதல் அளிக்கிறான்.

அப்சரஸ்களை அடைய வேண்டும் என்பதான தன்னல வேட்கையால் மீண்டும் ஆன்மீக வழியை நந்தன் தொடர்கிறான். உறுதி மொழி எடுத்துக் கொண்டு, கூடியவரை ஒழுக்க நெறிகளைக் கடைப்பிடிக்கிறான். அவனுடைய மனைவியும் மனதிலிருந்து மறைகிறாள். அவள்பேரில் இருந்த காதல் உணர்வும்கழன்று கொள்கிறது.

பகவானின் முக்கிய சீடனான ஆனந்தன் அவனிடம் ஏற்பட்ட இந்த மாற்றத்தைக் கண்டு அவன்பேரில் இரக்கமும் அன்பும் கொள்கிறான். மகனீர் மீது ஏற்படும் காதல் அல்லது காமம் எவருக்கும் நிரந்தரமான மகிழ்ச்சியைத் தராது என்றும், சற்றுக் கூட வானுலகம் செல்ல வழி வகுக்காது என்றும், வானுலக ஆனந்தத்துக்கு அவை ஈடாகாது என்றும், அழிவுக்கே அழைத்துச் செல்லும் என்றும் அறிவுறுத்துகிறான்.

முடிவாக நந்தனின் அகக் கண் திறந்து கொள்கிறது. பிரமை அடைந்தவனாக, கவலை கொண்டவனாக, அவன் பகவானை நோக்கி நல்வழி பெற வேண்டி ஓடுகிறான். மன்னிப்பதற்கான மனம் படைத்திருந்த பகவான் நல்லறம், ஒழுக்க நெறி அகியவற்றின் உயர்ந்த பண்பு குறித்து அவனுக்கு விளக்குகிறார். புலன் இன்ப நுகர்ச்சிகளைக் கை விட்டு விட அவன் முடிவு செய்துள்ளதை அவர் பாராட்டுகிறார். உன்னதமான உறுதி மொழி எடுத்துக் கொண்டு, அதைத் திறன்படச் செயற்படுத்தி பந்த பாசங்களைக் கைவிட்டு, புலன்களை அடக்கி ஆண்டு, ஒழுக்கத்தைப் பேணும் அவனுடைய தீர்மானத்தை மெச்சுகிறார்.

மேலும், முக்திக்கான வழியைத் தொடர்ந்து சோர்வின்றிக் கடைப்பிடிப்பதன் அவசியத்தை விளக்கமாக அவர் அவனுக்கு எடுத்துரைக்கிறார். முக்திக்கான மார்க்கத்தில் செல்ல ஏணிப்படிகளாக மனக்கட்டுப்பாடு உதவுகிறது என்றும், வாழ்வின் பந்தத்துக்குக் காரணமான புலன்களைத் தொடர்ந்து வெற்றி கொள்ள அது அழைத்துச் செல்கிறது என்றும் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

தன் மனதுக்குப் பிடித்தமானவனும், பலவீனமான உள்ளங் கொண்டவனுமான சகோதரன் நந்தனிடம் அவன் நலத்துக்காக பகவான் தன் ஆன்மீக உரையைத் தொடர்ந்து நிகழ்த்துகிறார். முக்தி நோக்கி முன்னேறுவது குறித்தும் படிப்படியாக விவரித்தார். அதாவது, அன்றாட இயல்பான நடவடிக்கைகளை, பசி, தாகம், உறக்கம் போன்றவற்றை எவ்விதம் கட்டுப்படுத்துவது என்பதாக இருக்கிறது அவரது உரை. இவ்விதம் கட்டுப்படுத்திய பின், தீவிரமாகத் தனிமையில் தியானத்தில் ஈடுபட வேண்டும். ஏனெனில் தியானம் மட்டுமே அமைதிதருவதாக, கலங்காத மன உறுதி கொடுப்பதாக இருக்கிறது.

பிறருக்குப் பணிவிடை செய்வதற்கு என்றே பிறவி எடுத்துள்ள பகவான் நந்தனிடம் தொடர்ந்து கூறுகிறார். மனதிலிருந்து தீய எண்ணங்களை, தீய நோக்கங்களை, தீயனவான திட்டங்களை, தீய

ஆசைகளை, லோகாயத வாழ்க்கைக்கான இச்சைகளைக் களைய வேண்டியதற்கான முற்றும் முடிவான அவசியத்தை அவனுக்குச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். இந்தத் தீயவைகள் அவனை அழிவுப்பாதையில் இட்டுச் செல்லும் என்கிறார்.

நந்தனின் மனதை இவ்விதம் பக்குவப்படுத்திய பிறகு, 'சத்வாரி ஆர்ய சத்யானி' என்னும் சிறந்த அறிவுரையை அவனுக்கு விளக்குகிறார்.

ஞானியான தன் சகோதாரால் இவ்விதம் கற்பிக்கப்பட்ட நந்தன் முக்திக்கான வழியில் நடக்கத் தொடங்குகிறான். நீண்ட காலமாக அவனை அடிமைப் படுத்தி இருந்த புலனிச்சைகளுடன் தைரியமாகப் போரிட்டுப் பெரும் வெற்றி அடைகிறான். இதன் விளைவாக முதல், இரண்டாவது, மூன்றாவது லட்சியங்களான, மெய்யறிவு, துயரத்திலிருந்து விடுதலை, வானுலகை நோக்கி நகர்தல் ஆகியவற்றைப் பெறுகிறான்.

கூடவே, முதல், இரண்டாவது, மூன்றாவது நான்காவதான உயர்நிலையை அடையும் பக்குவத்தையும் பெறுகிறான்.

மன அமைதி பெற்ற நந்தன் பகவானுக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் காரணமாக அவரைக் காணச் செல்கிறான். இம்மைக்கு உரிய விவகாரங்களிலிருந்து தன்னை வெற்றிகரமாக விடுவித்துக் கொள்ள முடிந்திருக்கிறது என்பதை அவரிடம் மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவிக்கிறான். அவனுடைய சிறந்த முயற்சிகளுக்காகவும், உன்னத வெற்றிக்காகவும் பகவான் புத்தர் அவனை மிகவும் புகழ்ந்து கூறுகிறார்.

அதன் பின் நந்தன் தன் நிகரற்ற நன்றி விகவாசத்தை அவருக்கு எவ்விதம் தெரிவிப்பது என்று கேட்ட பொழுது, மற்ற சகோதர மனிதர்களுக்கும் முக்திக்கான பாதையைக் காட்டுமாறு பணிக்கிறார்.

சாரி புத்தர்ப் பிரகரணம்

அஸ்வகோஷரின் மூன்றாவது பெருங்காவியம் சாரிபுத்தர்ப் பிரகரணம். சாரிபுத்தரன், மௌக்கலாயணன் என்பவர்களான பகவான் புத்தரின் மிகவும் போற்றப்பட்ட இரு சீடர்கள் பற்றிய வரலாறு இது. ஏழு தலை முறைகளாக நெருக்கமாக இருந்து வந்துள்ள, மிகவும் செல்வாக்கு கொண்ட இரு பிராமணக் குடும்பங்களில் பிறந்தவர்கள் இவர்கள். செல்வந்தர் வீடுகளில் செல்வச் செழிப்பில் வளர்ந்த இவ் இருவரும் நெருங்கிய நண்பர்களாக, இணைந்து பாடசாலையில் கல்வி கற்கின்றனர். கலை, அறிவியல் முதலான அனைத்தையும் கற்று நன்கு தேர்ச்சி பெறுகின்றனர்.

ஒரு சமயம் இந்த இரு நண்பர்களும் மலைச் சிகரம் ஒன்றில் நடைபெற்ற திருவிழா ஒன்றுக்குச் செல்கின்றனர். சற்று நேரம் ஆகவே, திருவிழாவுக்கு வந்திருந்த சஞ்சயன் என்ற யாத்ரீகத் துறவியின் ஆன்மீக

வழி காட்டலை வேண்டுகின்றனர். உடனடியாக ஐநூறு நபர்களுடன் அவ்விருவரும் துறவு கோலம் பூண்டு, துறவியின் அறிவுரைப்படி தவத்தை மேற்கொள்கிறார்கள். கடுந்தவம் இயற்றியதும், சாங்கிய யோகம் என்னும் புருஷன் (ஆன்மா), பிரகிருதி (லோகாயதம்) ஆகியவற்றின் 'சித்த விருத்தி சிரோதம், (உள்ளத்தை ஒரு நிலையில் நிறுத்தும் திறமை), என்பதான இலக்கை அடைய அவர்களால் முடிகிறது. ஆனால் அது போதாது என்று அவர்கள் மேலும் முயன்று உன்னத ஆன்மீக நிலையான அனைத்தினின்றும் கட்டுகளை அறுத்துக் கொண்டு விடுதலை அடைந்து மன அமைதி பெறுகிறார்கள்.

ஒரு நாள் தற்செயலாக, பிஷை ஏற்று நாடு முழுதும் அலைந்து திரியும் பஞ்ச வர்க்கிய பிஷைக்களில் ஒருவரான மூத்த அஸ்வஜித் எனப் பெயர்கொண்ட பகவான் புத்தரின் ஐந்து சீடர்களில் சிறந்தவரை சாரிபுத்ரன் சந்திக்கிறான். அவருடைய கம்பீரமான உருவத்தைக் கண்டும், பகவான் புத்தரின் கோட்பாடுகள் குறித்து அவருடைய சிறந்த பேருரையைக் கேட்டும் அவன் பரவசம் அடைகிறான். புத்தரிடம் ஈடுபாடு அதிகரிக்க அவன்தன் நண்பன் மௌத் கலாயணனுடன் புத்தரைக் காணச் செல்கிறான். எதிரே வந்து கொண்டிருக்கும் இவ் இருவரைக் கண்டவுடன் புத்தர் உற்சாகத்துடன், இந்த இரு நபர்களும் அவருடைய பிரதான சீடர்களாக வரக்கூடியவர்கள் என்று ஆருடம் போலக்கூறுகிறார். முடிவில் அவர்களை புத்த சமயத்துக்கு அவரே மதமாற்றம் செய்விக்கிறார்.

3. தத்துவஞானி

தத்துவஞானி என்பதைவிட கவிஞர் என்பதாகவே அஸ்வகோஷர் புகழ்ந்து பேசப்படுகிறார். அவருடைய புத்தசரிதம் சிறந்த கவிதை நூல். இந்நூலின் ஒவ்வொரு சொற்றொடரும் ஒவ்வொரு சொல்லும் அது உயர்தரக் கவிதை நூல் என்பதை ஐயத்துக்கு இடமின்றித் தெரிவிக்கின்றன. இருந்தாலும் அதே நேரத்தில் இந்த ஒப்பற்ற நூலானது கவிதையின் தரத்துக்கு உயர்ந்துள்ள தத்துவப் படைப்பாகவும் கருத வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஏனெனில் இந்நூலின் மூலம் புத்தசமயத்தின் சிறப்பான கோட்பாடுகள் பக்குவமாகவும், இனிமையாகவும் அனைவருக்கும் உகந்த வகையில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மனித சமுதாயத்தின் அனைவரின் நலனுக்காக பகவான் புத்தராலேயே வகுக்கப்பட்ட தலைசிறந்த உண்மைகளான சத்தர்மம் (நல்லறம்), கல்யாண தர்மம் (நற்செயல்) ஆகியவற்றுக்கான பிரச்சாரம் தான் அஸ்வகோஷரின் நூல் ஆக்கத்திற்கான முக்கிய நோக்கம். சம்பந்தப்பட்ட ஸ்லோகங்கள் (கவிதைகள்) ஆவன:

“சரத பிக்ஷுவே சாரீகம் பஹு
ஜனஹிதாய பஹுஜன
சுகாய லோக அனுக்ம்பாய
அதாய ஹிதாய சுகாய
தேவ மனுஷ்யானாம்”

பொருள் : பிக்ஷுக்களே, அனைவரின் நலனுக்காக,
அனைவரின் மகிழ்ச்சிக்காக, உலகம்
முழுமைக்கும் கருணை வழங்குவதற்காக,
தேவதைகளின், மனிதர்களின் மன அமைதிக்காக,
நன்மைக்காக எங்கும் செல்லுக.

மேலும், பகவான் புத்தரின் கவர்ச்சிகரமான, என்றென்றும் நிலைத்திருப்பதான, கண்ணியமானதான போதனை என்னவெனில்:

‘தஸ்மாது இஹ அனந்த
அத்த தீபா விஹாரத
அத்த சாரண அனன்ய சரணா
தம்ம தீபா விஹாரதஹ
தம்ம சரணா அனன்ய சரணா’.

பொருள் : ஓ, அனந்தா! இதன் காரணமாக ஒளி உன்னில்
ஊடுருவுவதாக; உன்னைச் சார்ந்து இருப்பதாக. அனைத்துக்
கட்டுப்பாடுகளினின்றும் விடுதலை பெற்றுச் செல்வாயாக.
அறம் உனக்கு வழிகாட்டும். அறத்தைச் சார்ந்து இருந்து,
அனைத்துக் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்தும் விடுதலை பெற்றுச்
செல்வாயாக.

அஸ்வகோஷரின் புத்த சரிதம், செளந்தராநந்தம், சாரிபுத்திர பிரகரணம் ஆகிய மூன்று புகழ் பெற்ற படைப்புகளும் புத்த சமயம் குறித்துப் பிரச்சாரம்

செய்பவை. அதே சமயம் அவை பிரச்சாரத்தோடு நின்று விடுவதாக இல்லை. அவை வெறும் கலைப் படைப்புகளோ அல்லது குறிகோள் அற்ற கவிதைகளோ அல்ல. ஒப்பற்ற இலக்கியக் கருவூலங்கள் அவை; கவிதையால் ஆன காவியங்கள். அதே நேரத்தில் காவிய கர்த்தா அவற்றைப் பிரச்சாரம் நோக்கம் கருதியே படைத்திருக்கிறார். புத்த தர்மத்தை மக்களிடம் பரப்ப வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் தான் ஆக்கியுள்ளார். பரம்பரையாக நடை முறையில் இருந்து வந்த தன் சமயத்தை விட்டு விலகி, தன் நோக்கம் இதுதான் என அவர் தெரிவிக்கவும் செய்கிறார். ஆயினும் அவருடைய கவிதா விலாசமானது எளிமையாகவும், எழிலாகவும் நூல்களில் அமைந்து, அவருடைய சமய தத்துவார்த்த வன்மையையும் மீறி வெளிப்பட்டிருக்கிறது. அவருடைய படைப்புக்கள் வெறும் வறட்டுத் தத்துவங்கள் கொண்ட ஏடுகள் அல்ல. அவை பொங்கிப் பெருகி ஓடும் கவிதை வெள்ளம். சொல்வதானால், சாதாரணமாக மற்ற பிரச்சார நூல்களில் காணப்படுவது போல் அல்லாது, கவிதை, தத்துவம் என்பதான இரு அம்சங்களும் வயத்தோடு ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்து பின்னிப் பிணைந்து வியப்புறும் வகையில் வெளிப்பட்டிருக்கின்றன. இருந்தாலும், கவிதையின் மென்மையும், உணர்ச்சிப் பெருக்கும் படைப்புகளில் ஒரு போதும் அவருடைய தத்துவக் கோட்பாடுகளின் கண்டிப்புத் தன்மையையும், உறுதிப்பாட்டையும், கூர்மையையும் மூடி மறைக்கவோ, மழுங்கடிக்கவோ செய்யவில்லை. அதே நேரத்தில் தத்துவக் கோட்பாடுகளின் யதார்த்தமும், அறிவு பூர்வமான அணுகுமுறையும் ஒரு போதும் அவருடைய கவிதையின் செழுமையையும், உயிர்த்துடிப்பையும், எழிலையும் மறைப்பதாக இல்லை.

அதனால் தான் அஸ்வகோஷருடைய குறிப்பிடும்படியான படைப்புகள் ஒப்பற்ற வகையில் நம் மனதை ரமிக்கச் செய்வது மட்டுமல்லாது, நம் உள்ளார்ந்த ஆன்மாவின் ஆழத்தில் கிளர்ச்சி எழச் செய்வதாக இருக்கின்றன. வாசிக்கும் போது, அவை கவிதை நடையில் ஆக்கப்பட்ட தத்துவங்கள் என்றோ, தத்துவ தரிசனங்கள் கொண்ட கவிதைகள் என்றோ நாம் உணர்வதில்லை. அதே நேரத்தில் அவை நம் உள்ளப் பண்பை உயர்த்துவதாகவும் இருக்கின்றன. நீடித்த மன நிறைவை அளிப்பதாகவும் உள்ளன. இத்தகைய இனிய உணர்வுகளை முழுமையான லயத்துடன் கூடிய படைப்புகளால் தான் அளிக்க முடியும்.

புத்த சரிதத்தின் சித்தாந்தம்

அஸ்வகோஷர்தமது சிறந்த படைப்பான புத்த சரிதத்தில், மயக்கும் கவிதை நடையில் புத்தசமய தத்துவார்த்தக் கோட்பாடுகளை மிக விரிவாக வெளிப்படுத்துகிறார்.

முதலாவது தத்துவார்த்த உரை
(மூன்றாவது காண்டம்)

தந்தை சுத்தோதனரின் பாசத்துடன் கூடிய அனுமதியுடன், வானுலகோ என்று ஐயுறத்தக்கப் பொற் கூண்டான, அது காறும் வசித்து

வந்த அரண்மனையிலிருந்து முதன் முதலாக இளவரசன் வெளி உலகுக்கு வருகிறான். வந்ததும், எவராலும் தடுக்க மாட்டாத, வாழ்க்கையின் யதார்த்தமான உண்மைகளை முதன் முதலாகக் காண்கிறான். 'ஜராம்' என்பதான மூப்பையும் (3/26-38), 'ரோகம்' என்பதான பிணியையும் (3/40-48) 'மரணம்' என்பதான சாவையும் (3/54-63) அவன் சந்திக்க நேரிடுகிறது.

வாழ்க்கையின் தடுக்க முடியாத அடிப்படையான நிதர்சனங்களை முதன் முதலாகச் சந்தித்தவுடனேயே, சித்தாந்த பூர்வமான மனக்கிளர்ச்சி அவனுள் எழுகிறது. இளைஞனாக, கனவு உலகான அரண்மனை வாழ்க்கையின் கலப்பற்ற இனிய மகிழ்ச்சிகளிடையே வளர்ந்து வருபவனிடம் 'தெய்வீகமான மனசஞ்சலம்' ஏற்படுகிறது. இது உலகுக்கு நலன் தரக் கூடிய, உயர்தர சித்தாந்தங்களை அமுத்தமாக அறிவுறுத்தும் உன்னத மன இடர்பாடே ஆகும்.

இரண்டாவது தத்துவார்த்த உரை
(நான்காவது காண்டம்)

இளவரசன் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டதும், அரசரின் ஆணைப்படி தேரோட்டி இளவரசனை கவர்ச்சிகரமான உத்தியாவனத்துக்குக் கூட்டிச் செல்கிறான். மகன்மீது உள்ள பாசத்தால் மதி இழந்த மன்னரின் கட்டளைப்படி, இளவரசனை வசீகரிப்பதற்காகத் தாசிகள் அவ்வனத்தில் கூடி இருக்கின்றனர். (3/ 63-65). அவர்களுடைய காமக் களியாட்ட சேஷ்டைகளை அவன் வெறுத்து, அவர்களை ஒதுக்குகிறான். இருப்பினும் அரண்மனைப் புரோகிதரின் புத்திசாலி மகனான உதாயி, அவனுடைய கருத்துக்கு மாறாகத் தன் கருத்தை வலியுறுத்தும் காரணமாக நீண்ட தொரு உரையாற்றுகிறான். அவ்வரை வருமாறு:

"இளவரசே, நட்பு சார்ந்த என் அறிவுரையைக் கேட்பீர்களாக. நண்பன் என்ற முறையில் நான் கூறுவது யாதெனில், இந்த அழகிய மகளிரைப் புறக்கணிக்காதீர்கள். அப்படி அவர்களை ஒதுக்குவது தீது. ஏனெனில் நீங்கள் இளைஞர். அது மட்டுமல்லாது, அழகாகவும், கம்பீரமாகவும் இருக்கிறீர்கள். மகளிர் என்போர் கௌரவமாக நடத்தப்பட வேண்டியவர்கள். ஆகவே அவலமான வகையில் அவர்களைப் புறக்கணிக்காதீர்கள்".

நண்பனின் இந்த அறிவுரையால் சற்றும் அசைந்து கொடுக்காத இளவரசன் நண்பனுக்கு நீண்டதொரு சொற்பொழிவை நிகழ்த்துகிறான். இச்சொற்பொழிவு உலக நிலையாமை, உலக வாழ்வின் அவலம் முதலியவற்றை விளக்கும் புத்த சமயத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளைக் கொண்டதாக இருக்கிறது.

புத்த சமயத்தின் மூன்று அடிப்படைக் கருத்துக்கள், 'சர்வம் துக்கம், துக்கம்', 'சர்வம் சுஃணிகம், சுஃணிகம்', 'சர்வம் சூன்யம்' சூன்யம்' (அனைத்துமே துயரம் மிக்கவை, அனைத்துமே அழியக் கூடியவை, அனைத்துமே ஏதுமில்லை), இக்கருத்துக்கள் இங்கு விவரமாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

மூன்றாவது தத்துவார்த்த உரை
(ஐந்தாவது காண்டம்)

புத்த சமயத்தின் முக்கிய கருத்து உலகம் துன்பமயமானது என்பதாகும். ஏனெனில் உலக வாழ்க்கை நித்தியமானதோ, நிரந்தரமானதோ அல்ல. அது ரோகம், ஜராம், மரணம் (நோய், மூப்பு, சாவு) ஆகியவை கொண்டது என்பதை உணர்ந்த இளவரசன் மன அமைதி இழந்தவன் ஆகிறான். காணும் ஒவ்வொன்றும் இருண்டதாகவும், நம்பிக்கை அற்றதாகவும் தெரிகிறது. பிறகு அவன் குதிரையிலிருந்து இறங்கி, நாவல் மரத்தடியில் அமர்ந்து, மனம் ஒருமித்து, உலகத்தின் தோற்றம், அழிவு ஆகியன குறித்து ஆழ்ந்து சிந்திக்கலானான். தன்னுள் மூழ்கி, சுற்றுப்புறத்தையும் சூழ்நிலையையும் மறந்து, மனம் ஒருமித்து, உலக இச்சைகள் அறுத்து, துன்பங்கள் உணராமல் அவன் தியானத்தில் ஆழ்கிறான். இந்த தியானம் என்பது விதர்க்கம் என்னும் காரணம் கொண்டதும், விசாரம் என்னும் 'தேடல்' பற்றியதும் ஆகும். அதன் பிறகு அவன் உயர்தர அன்பு என்பதான 'பிரீதி' உணர்வு பெறுகிறான். இந்த அன்பானது விவேகம் என்னும் பகுத்து அறியும் சக்தியிலிருந்து பிறக்கிறது. இவ்வாறாக, நிலைபாடு அல்லது மனம் ஒருமித்த நிலை ('ஏகாக்ரதம்') என்னும் தளத்தை அடைகிறான்.

மேலே சொல்லப்பட்ட தியானத்தின் பலபடிகளையும், அதன் பலன்களையும் அஸ்வகோஷர் இங்கு விவரிக்கிறார்.

1. விதர்க்கம், விசாரம் - காரண, காரியம்.
2. விவேகம் - பகுத்தறிவு.
3. பிரீதி - அன்பு
4. ஏகாக்ரதம் - மனதை ஒரு முகப்படுத்தும் நிலை.
5. சுகம் - ஆனந்தம்.
6. அபிமான சூன்யதாம் - அகங்காரத்திலிருந்து மீளுதல்.
7. வைராக்யம் - திடமான வேண்டாமை.

நான்காவது தத்துவார்த்த உரை.
(ஐந்தாவது காண்டம்).

இளவரசன் துறவு பூணுவது என உறுதி கொள்கிறான். அதுபற்றித் தந்தையிடம் அனுமதி கேட்கிறான். கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டதன் விளைவாக, பாசம் மிக்க தந்தை சொல்கிறார், 'ஆ, என் செல்வமே! துறவியாக வேண்டும் என்ற உன் திட்டத்தைக் கைவிடு. இல்லற

வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடி. இளைஞன் நீ இந்த வயதில் முதலில் அனுபவிக்க வேண்டியது போகம், அப்புறம் தியாகம், அதன்பின் யோகம். (முதலில் துயக்க வேண்டியது உலக இன்பம், அப்புறம் செய்ய வேண்டியது சமுதாயப்பணி, அதன்பின் ஈடுபட வேண்டியது தியானம்).

துயரத்துடன் கண்ணீர் பெருக்கும் தந்தையின் இந்த அறிவுரைக்கு விடையாக இளவரசன் முக்கியமான, வாழ்க்கையின் அடிப்படையான சித்தாந்தக் கேள்வியை எழுப்புகிறான்.

“ மன்ன, நான் வினவுவதான நான்கு விவரங்களுக்குத் தாங்கள் உறுதியான விடை அளிப்பீர்களானால், அதன் பின்பே துறவு பூணுவது குறித்து என் எண்ணத்தைக் கை விடுவேன்.

“என் வாழ்வின் முடிவாக எனக்கு மரணம் நேரக்கூடாது என்பது குறித்து நீங்கள் ஆவன செய்ய வேண்டும். என் உடல் ஆரோக்கியத்தை பிணி கெடுக்கக் கூடாது. என் இளமையை மூப்பு நெருங்கக் கூடாது. என் சொத்துக்களுக்கு அழிவு நேரக் கூடாது”.

இயல்பாக மன்னனால் இவற்றுக்கான உறுதி மொழி எதையும் கொடுக்க இயலவில்லை.

சுருக்கமாகச் சொல்வதானால், இந்த நான்குமே இளவரசனை போக வாழ்க்கையினின்றும் வெளிவரச் செய்து, மன அமைதியுடன் தியானத்தில் ஈடுபட வைத்தன.

ஐந்தாவது தத்துவார்த்த உரை.

(ஐந்தாவது காண்டம்)

லௌகீக வாழ்க்கையைத் துறந்து துறவியாகி விட இளவரசன் இறுதியாக முடிவு செய்து கொண்டதை அறிந்த மன்னர், மகன் மீது கொண்ட தீராப் பாசம் காரணமாக, அரண்மனைலிருந்த தாசிகளைக் கொண்டு அவனுடைய மனதை மாற்ற முயல்கிறார். அந்த மகளிர் ஆடை கலைந்து கிடப்பது கூடத் தெரியாமல் படுத்து உறங்குவதைக் கண்ட இளவரசன் அவர்கள் பால் மிகவும் வெறுப்புற்று, ஐந்தாவது தத்துவார்த்த உரையை நிகழ்த்துகிறான்.

“உலகிலுள்ள இம்மாதிரியான மாதர்கள் தூய்மையானவர்கள் அல்லர். காண வெறுப்பாக இருக்கின்றனர். ஆனால் உயர்தரமான ஆடைகளையும், அணிகலன்களையும் பூண்டு இவர்கள் ஆடவர்கள் கவர்ந்து, அவர்களை மூடர்கள் ஆக்குகின்றனர். மூடர்களான ஆடவர்கள் இவர்களால் மயக்கப்படுகிறார்கள். ஆனால் இந்த ஆடவர்கள் அம் மகளிரின் தூய்மையின்மையையும், அவல இயல்பையும் அறிவார்களாயின், அவர்கள் இந்த மகளிர் பால் ஈடுபாடு கொள்ளமாட்டார்கள். ஆயினும், மூடர்களான ஆடவர்கள் வெளிப்புற அழகைக் கண்டு மட்டுமே மயங்குகிறார்கள்” (5/64-66).

இத்தகைய மாதர் மீது ஆசை கொள்வது விபரீதமானது என்பது மட்டுமல்லாது, அவர்களிடம் மனதைப் பறிகொடுப்பதும், பாபகரமான

அவர்களது இச்சைக்கு இசைவதும், அவர்களுடைய நச்சுக் கவர்ச்சியால் ஏமாற்றப்படுவதும் தகாது என்பதை இளவரசன் சரிவரப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறான்.

ஆறாவது தத்துவார்த்த உரை
(ஆறாவது காண்டம்).

லௌகீக வாழ்வை உதறிவிட்டு வந்த இளவரசன், சந்தகனுக்கு விடை கொடுத்து அனுப்பும் போது, தன்னுடைய ஆறாவது தத்துவார்த்த உரையை நிகழ்த்துகிறான்.

"தற்காலத் துயரம் அனைத்துக்கும் யாது காரணம்? யோசித்து பார்த்தால் புலன் இன்பம் என்பது புரியும். லௌகீகப் பொருட்கள் அனைத்தையும் சொத்தாக்கிக் கொண்டு அனுபவித்து விட வேண்டும் என்ற பேராசையே காரணம். இவ்விதம் லௌகீப் பொருட்கள் மீது விருப்பம் வைத்திருப்பவர்கள் துயரம் அடைவதில் வியப்பு இல்லை.

"எனது இள வயதில் நான் உலகப் பற்றைத் துறக்கிறேன் என்ற குற்றம் சாட்டுவது தகாது. ஏனெனில் மரணம் வந்து கதவைத் தட்டும்போது, இளமை என்ன செய்து விடமுடியும்?" (6/15-25)

ஆகவே, இங்கு சகாம கர்மம் எனப்படும் அவித்யைதான் உலகத்தின் துயர் அனைத்துக்கும் மூல காரணம் என்பதை இளவரசன் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டு, துறவறத்தின் வாயிலில் வந்து நிற்கிறான். அவித்யை, போகம், தர்மம், ஜென்மம், ஜென்மாந்தரம், துக்கம் ஆகிய இவை கட்டுக்கு அடங்காதவை.

ஏழாவது தத்துவார்த்த உரை
(ஏழாவது காண்டம்)

ஆயினும், சந்தகன் சமாதானம் அடையவில்லை. ஆகவே இளவரசன் இன்னொரு தத்துவார்த்த உரையை நிகழ்த்துகிறான். ஆனால் இந்த உரையில் புதியதான விவரங்கள் ஏதும் இல்லை. மரணத்தை வெல்வதற்கான வழி முறைகள் திரும்பக் கூறப்படுகின்றன.

எட்டாவது தத்துவார்த்த உரை
(ஏழாவது காண்டம்)

இந்தக் காண்டத்தில் வெகு முக்கியமான ஒரு விவரத்தை நாம் காண்கிறோம். அனைத்து வகையான அறங்களையும் உள்ளடக்கிய அடிப்படையான எண்ணங்களான தபஸ்யை (மனம் ஒருமித்தல்), ஸ்வர்க்கம் (வானுலகம்) என்பனவே அவை.

மெய்யாகவே, தர்மம் அல்லது அறம் என்பது குறித்து நாம் யோசிக்கும் போது, இயல்பாகவே இந்த இரு விவரங்களும் நம் யோசனையில், சிந்தனையில் உதிக்கின்றன. ஆனால் இளவரசனைப்

பொருத்தமட்டில், அவன் அவ்விதம் சிந்திப்பதாகத் தெரியவில்லை. அனுபவ மற்றவனாக இருந்தாலும் புகழ்பெற்ற துறவிகளிடமிருந்து பேருண்மையைக் கற்க வேண்டிய நிலையில், பலன், முயற்சி என்ற இரு முக்கிய அடிப்படை நிலைப்பாடுகளுடன் தன்னுடைய தீர்க்க திருஷ்டி கொண்டு மேற் சொன்ன தபஸ்யை, ஸ்வர்க்கம் ஆகியவற்றின் தீமையை உணர்ந்திருக்கிறான்.

ஏனெனில், தபஸ்யையின் குறிகோள் ஸ்வர்க்கம் (விண்ணுலகம்) என்பதே தவிர, மோட்சம் (முக்தி) அல்ல. ஸ்வர்க்கம் என்பது மனதை மயக்குவதான, பரவசம் தருவதான ஒரு சொல்லாகவே இருக்கிறது. ஸ்வர்க்கம் முற்றிலும் முடிவான ஒரு குறிகோளாக இருக்க முடியாது. இவ்விதம் சொல்லும் போது, அது வித்தியாசமாக, புதியதாகத் தோன்றலாம். ஆனால் அவ்விதம் சொல்வது உண்மை. ஸ்வர்க்கம் என்பது புண்ய கர்மம், யாக்யக்ளம் அகியவற்றின் நற்பலன். மேலும் சொல்வதானால், சொல்வது வித்தியாசமாகப் பட்டாலும், புண்ய கர்மங்கள் சகாம தர்மங்கள் தாம் தன்னலத்துக்கான பலன்களையே அவை குறிகோளாகக் கொண்டிருக்கின்றன. அதாவது இந்த உலகில் ஒரு கௌரவமும், வானுலக ஆனந்தமும் தான் அவற்றின் முடிவான குறிகோள். புண்ணிய கர்மாகாரர் (நற்செயல்களின் கர்த்தா) அவரது புண்ணிய கர்மங்கள் (நற்செயல்கள்) காரணமாக ஸ்வர்க்கம் செல்கிறார். அங்கு வானுலக ஆனந்தத்தை சிலகாலம் அனுபவிக்கிறார். பிறகு அவருடைய புண்ணிய கர்மங்களின் பலன் தீர்ந்தவுடன், மீண்டும் உலகில் பிறக்கிறார். பிறந்த பின் தன் சகாம கர்மங்களின் பலனை இவ்வுலகில் அனுபவிக்கிறார். சகாம கர்மா என்பதும் அனுபவத்தில் காண வேண்டிய ஒன்று. ஆகவே மீண்டும் புதியதாக, தவிர்க்க முடியாததாகத் துயரங்களான பிறப்பு, வளர்ச்சி, தளர்ச்சி, மரணம் என்பதான வரிசையில் வாழ்க்கையை நடத்தியாக வேண்டும். ஆனால் முக்தியில் மட்டுமே அத்தகைய பூவுலகுக்குத் திரும்புவதான அவசியம் இருப்பதில்லை. அந்த முக்தி சகாம கர்மத்தால் கிட்டுவதில்லை. நிஷ்காம கர்மத்தாலும், சாதனைகளாலும் (பின்னே சொல்லப்படுகிறது) மட்டுமே கிட்டுகிறது. ஆகவே ஸ்வர்க்கம் முடிவு அல்ல, மோட்சமே (முக்தியே) முடிவு.

அவ்வாறாயின், அத்தகு முக்திக்கு வழி என்ன? யாக்யக்ளம் என்பது கடினமானதும், இடர்ப்பாடு உடையதும் ஆகும். தன்னலம் மறுத்து ஈடுபடவேண்டிய கடினமான காரியம் அது. ஆனால் அதே நேரத்தில் பொன்னாகப் போற்றப்படக் கூடிய புத்தசமயம் என்பது அனைவரும் தெரிந்துள்ளபடி சித்தாந்த பூர்வமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒழுக்க நெறிகள் கொண்ட மதம். இதில் தேவையற்ற இடர்ப்பாடுகள் எதுவும் இல்லை. அதே போல எவ்விதக் கட்டுப்பாடும் அற்ற புலனீன்பம் போன்றவற்றுக்கும் அனுமதி இல்லை. இவ்விதமாக புத்தசமயம் என்பது புலன் நுகர்வு இன்பம், துறவு நிலை ஆகியவற்றுக்கான 'நடுவழியை' (மத்திய பதிபாதம்) ஏற்கிறது. அதாவது 'பயன் அற்று உடலாலும்,

உள்ளத்தாலும் இன்னலுறாதே', 'உலக போகங்களுக்கும், புலன் இன்பங்களுக்கும் கட்டுப்பாடு இன்றி இடம் தராதே' என்பது இதன் பொருள். 'அதே நேரத்தில் நேரான வழியில் செல்', உன்னதமான 'நடு வழியில்' உடலையும், உள்ளத்தையும் பேணியபடி நட; இந்த நன்னெறி உன்னை உயர்த்தி முக்திக்கான பாதையில் அழைத்துச் செல்லும்.

ஒன்பதாவது தத்துவார்த்த உரை
(ஏழாவது காண்டம்)

துறவிகளின் ஆஸ்ரமத்தில் சில நேரம் இருந்த பிறகு, தபஸ்யை குறித்து மெய்யான அறிவு பெறுவதற்காக, ஆஸ்ரமத்தை விட்டுச் செல்ல இளவரசன் முடிவு மேற்கொள்கிறான். அதனை அறிந்த துறவிகள் அவ்விடத்திலேயே தங்குவதற்கு இளவரசனைவற்புறுத்துகிறார்கள். இந்த சந்தர்ப்பத்தில், அவர்களைச் சமாதானப்படுத்தவும், ஆஸ்ரமத்தை விட்டுச் செல்வதற்கான அவசியத்தை விளக்கவும் தனது ஒன்பதாவது தத்துவார்த்த உரையை இளவரசன் வழங்குகிறான்.

"உங்கள் அறவாழ்க்கையும், உங்கள் சமயப் பழக்க வழக்கங்களும், சடங்குகளும், மந்திரங்களும், அதிஷ்டானங்களும், நோக்கங்களும், நடவடிக்கைகளும் 'ஸ்வர்க்கம்' எனப்படும் வானுலகை அடையவே பயன்பட இருக்கின்றன. ஆனால் எனது மாறுபட்ட கருத்து என்னவெனில், முக்தி (மோட்சம்) அடைய முயல்வதே சாலச் சிறந்தது. உண்மையை ஆய்ந்து கூறுவதானால், உங்களுடைய பிரவிர்த்தி தர்மம் என்பது எங்களுடைய நிவர்த்தி தர்மம் எனப்படுகிறது மாறுபட்டது" (7/44-49).

பத்தாவது தத்துவார்த்த உரை
(ஒன்பதாவது காண்டம்)

மிதமிஞ்சிய பாசம் கொண்டவரும் துயரத்துக்கு உள்ளானவருமான அரசர் இளவரசனைத் திரும்ப அழைத்துவர தன் குலகுருவையும், அமைச்சர்களையும் காட்டுக்கு அனுப்புகிறார். இயல்பாக இளவரசன் அவர்களுடைய அழைப்பை மறுக்கிறான். அப்படி மறுப்பதன் வாயிலாகத் தன்னுடைய பத்தாவது தத்துவார்த்த உரையை நிகழ்த்துகிறான்.

"இல்லறத்தில் இருக்கும் மன்னர்கள் முக்தி பெற்றதாகச் சொல்கிறார்கள். நான் கேள்விப்பட்டேன். ஆனால் அப்படி முக்தி பெறுவது இயலாத செயல். மோகூ தர்மம் என்பது 'சாமம்' என்னும் புலனடக்கமும், மன அமைதியும் கொண்டதாகும். 'ராஜ தர்மம்' என்பது 'தண்டம்' (மற்றவர்களைத் தண்டிப்பது), கொடுமைப் படுத்துவது என்பவைற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஆகவே, நீரும் நெருப்பும் இணைய முடியாதது போல, சாந்தமும், கொடுமையும் இணைந்து இருக்க முடியாது. அதனால் தான் வீட்டையும் உற்றாரையும் துறந்து வந்திருக்கிறேன். மீண்டும் பந்தத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ள நான் விரும்பவில்லை (9/30-31).

பதினொன்றாவது தத்துவார்த்த உரை
(ஒன்பதாவது காண்டம்)

ஆனாலும் தங்கள் முயற்சியில் சோர்வுறாத குருமார்களும், அமைச்சர்களும் தொடர்ந்து அவனிடம் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்கிறார்கள். அவர்களைச் சமாதானப் படுத்துவதன் பொருட்டு, மீண்டும் இளவரசன் தன்னுடைய பதினொன்றாவது தத்துவார்த்த உரையைக் கீழ்க்கண்டவாறு நிகழ்த்துகிறான்.

"மரணத்துக்குப் பின் மறு பிறவி இருக்கிறதா என்பது குறித்து எனக்கு வலுவான ஐயப்பாடு இருக்கிறது. ஆகவே அந்த ஐயத்தைப் போக்கிக் கொள்ள மிகுந்த கட்டுப்பாடுகளுடன் நான் தியானத்தில் ஆழ்ந்தாக வேண்டும்.

"அவ்விதம் தியானத்தில் இருக்க வேண்டியதன் காரணமாக, பூமி மீது சூரியன் விழுந்தாலும், இமயமலை ஆட்டம் கொடுத்தாலும். வேண்டாத லௌகீக இன்பங்கள் கொண்டுள்ள இவ்வாழ்க்கைக்குத் திரும்ப மாட்டேன். இவ்விதம் இவ்வாழ்க்கைக்கு திரும்புவன் அறிவற்றவன். பற்றி எரியும் தீயில் விழுந்தாலும் விழுவேனே தவிர, என் குறிகோளில் வெற்றி பெறாமல் நகரம் திரும்ப மாட்டேன்". (9/72-79)

பனிரெண்டாவது தத்துவார்த்த உரை
(பதினொன்றாவது காண்டம்)

பாண்டவர் குன்றுகளில் இளவரசன் தங்கி இருந்தபோது, மகத நாட்டு அரசரான பிம்பிசாரர் அவனைச் சந்திக்கிறார். அப்போது அவர் சதுர்வர்க்கங்கள் என்னும் வாழ்க்கையின் நான்கு குறிகோள்களான தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோகூஷம் (அறம், பொருள், இன்பம், வீடு) ஆகியவற்றை அனுபவிக்கும் படியாகவும், யாகங்கள் முதலானவற்றைச் செய்து, வானுலகை அடையும்படியும் சொல்லி, முடிவாகத் தனது நாட்டின் பாதிப்பகுதியையும் அளிப்பதாகக் கூறுகிறார்.

விடையாக, அம்மன்னரின் பொருட்டு இளவரசன் தனது பனிரெண்டாவது தத்துவார்த்த உரையை நிகழ்த்துகிறான்.

"பிணி, மூப்பு, மரணம் ஆகியவற்றைக் கண்டு அச்சமுற்று நான் அவற்றின் பிடியில் அகப்பட்டுக் கொள்ளாமல் இருக்க, முக்திக்கான வழியைக் காண இருக்கிறேன், இத் தீயவைகளுக்கு மூல காரணம் தன்னலம் கொண்டதும், குறுகிய நோக்கம் உள்ளதும், உடல் பூர்வமானதும் ஆன லௌகீக காமனா - வாசனா என்னும் ஆசைகள். அதன் பொருட்டு, என் உற்றாரும் நண்பர்களும் வருத்தப்பட, நான் உலக பந்தங்களைத் துறந்திருக்கிறேன். புதிய தொரு அறத்திடம் புகல் அடைந்துள்ளேன்.

“மேலும் அரசப் பதவிபற்றிச் சொல்கிறீர்கள். விரும்பி ஏற்கக் கூடிய பதவியா அது? ஆட்சி செய்த பிறகு மன்னர்களின் நிலமை என்ன? மன்னர் என்பவர் ஒரு சமைதாங்கி. குடிமக்களின் சமையை அவர் தாங்குகிறார்.

“என்னைப்பற்றிக் கேட்டீர்களானால் நான் இப்போது உயர்தர நிலையில் இருக்கிறேன். கூர்மையானதும், நஞ்சு தோய்க்கப்பட்டதுமான வாழ்க்கையின் கணைகள் எனப்படும் பிறப்பு, இறப்பு ஆகியவற்றிலிருந்து விடுதலை பெற்று வந்திருக்கிறேன். என்னால் எங்ஙனம் நாடு திரும்ப முடியும்?”

பதிமூன்றாவது தத்துவார்த்த உரை
(பனிரெண்டாவது காண்டம்)

முதலாவது ஆஸ்ரமத்தில் தனக்குத் திருப்தி அளிப்பதான விவரங்கள், தகவல்கள் ஏதும் கிடைக்கப் பெறாத இளவரசன், முடிவாக, சந்தகனுக்கு விடை கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, ஆஸ்ரமத்து பிராமணத் துறவி தெரிவித்த அராதரின் ஆஸ்ரமத்தை நோக்கிச் செல்கிறான்.

அந்த அறிவுரையின்படி மிக்க நம்பிக்கையுடன் புதிய இலக்கை நோக்கிச் செல்லும் போது அவனை எதிர் நோக்கி ஏமாற்றம் காத்திருப்பது அவனுக்குத் தெரியாது. ஆகவே அதன்பின் முடிவாகத் தன் சிந்தனை வயப்படி தன்னுடையதான பிரத்தியேக வழி ஒன்றைக் காண்கிறான். “ஆத்ம தீபோ பவ” என்பதான ‘உனக்கு நீயே விளக்காக இரு’ என்ற அவனுடைய உலகப் புகழ் பெற்ற நன்மொழிப்படி, தேவையானதைத் தானே ஆராய்ந்து தேர்ந்து கொள்ளத் தீர்மானிக்கிறான்.

இருந்தாலும், அராதரின் ஆஸ்ரமத்தை அடைந்ததும், மரியாதையுடன் தலை தாழ்த்தி வணங்கி மனதைத் தொடுவதான சொற்களைக் கூறுகிறான்.

“காண விரும்பும் ஒருவர் ஒளி கிட்டியதும் மகிழ்வது போல, வெளியூர் செல்பவர் ஒருவர் வழி காட்டி கிடைத்ததும் மகிழ்வது போல, ஆற்றைக் கடக்க இருப்பவர் படகு கிடைத்ததும் மகிழ்வது போல, தங்களைக் கண்டதும் எனக்கு மகிழ்ச்சி பெருகுகிறது. நான் தங்களைக் காண வந்ததன் நோக்கம் என்னவெனில், பிணி, மூப்பு, மரணம் ஆகியவற்றிலிருந்து மனித இனம் மீள்வதற்கு வழி என்ன என்பதை அறிந்து கொள்வதற்காகத்தான். தயவு செய்து எனக்கு விளக்குவீர்களா?”

மாமுனிவர் அராதரும் இளவரசனைக் கண்டதும், அவனைப் போலவே மகிழ்ந்து, வாழ்க்கையின் அர்த்தம் குறித்துத் தன் விளக்கத்தைத் தருகிறார். (12/16-80) அந்த விளக்கம் சாங்கிய யோகமுறை என்றும், மகாபாரத்தில் சொல்லப்படுகிறது என்றும் தெரிகிறது. ஆனால் ஈஸ்வர கிருஷ்ணர் என்பவரால் உருவாக்கப்பட்டதும், ஆறு ஆஸ்திக முறைபாடுகளில் அடங்கியதும், வேதங்களால் அதிகாரப் பூர்வமாக

அங்கீகரிக்கப்பட்டதும் புகழ் பெற்றதுமான சாங்கிய காரிகை என்பதிலிருந்து இந்த அவருடைய சித்தாந்தம் வெகுவாக மாறுபடுகிறது. மற்ற விவரங்கள், உள்ளடக்கம் ஆகியவற்றில் மட்டுமல்லாது, இங்கு பிரம்மம் என்னும் சொல் மும்முறைக்கும் மேலாகக் கூறப்படுவது இரண்டுக்கும் இடையே உள்ள அடிப்படை வேறுபாடு ஆகும்.

ஆகவே, மேலே சொன்ன காரணத்தின் பிரகாரம் அராத முனிவரின் கருத்து ஒரு விதத்தில் பிரம்மவாதம் எனவும், சாங்கிய தர்சனத்தின் சில பகுதிகள் இடைச்செருகலாகக் கொள்ளலாம் என்றும் நாம் நினைப்பதற்கு இடம் உள்ளது.

இருந்தாலும், அராதரின் கருத்தை ஏற்காத சித்தார்த்தன் 'அனாத்ம வாதம்' என்ற புத்த சமயத்தின் மையக் கோட்பாட்டை ஆய்ந்து, தனது பதிமூன்றாவது உரையாகத் தருகிறான். அதாவது, ஆத்மா என்ற ஒன்று தொடர்ந்து இருந்து வருவது இல்லை, அது நித்தியத்துவம் அல்லது நிரந்தரம் ஆனதும் இல்லை, மாற்றமடையாது நீடித்து நிற்பதும் இல்லை என்கிறது இந்தக் கோட்பாடு.

பதினான்காவது தத்துவார்த்த உரை.
(பனிரெண்டாவது காண்டம்)

இந்தக்காண்டத்தில் சித்தார்த்தர் தமது பதினான்காவது தத்துவார்த்த உரையைத் தருகிறார். (12/98- 04) அனைவராலும் அறியப்பட்டதான 'மத்திம பதிபாதம்' என்னும் கோட்பாடு இக்காண்டத்தில் தரப்படுகிறது. இந்த நடு நிலைவழி என்பது கட்டுப்பாடற்ற புலன் நுகர்வும் அல்லாது, தேவையற்ற துறவு நிலையும் அல்லாது, உடலையும் ஆத்மாவையும் வயப்படுத்துவதான கோட்பாடு. ஆரோக்கியமான உடலில் ஆரோக்கியமான உள்ளம் இருப்பதான மெய் வாக்கு, அச் சொல் சற்று வித்தியாசமாக இருப்பதாகப் பட்டாலும், வலிமையற்ற உடலும், நிறைவற்ற உள்ளமும் கொண்ட ஒருவர் மோக்ஷத்தை (முத்தியை) அடைய முடியும் என்று தெளிவாக உரைக்கிறார். புலன்கள் சரிவர திருப்தி பெற்றால்தான் மனமும் திருப்தி அடைகிறது, அப்படி நிறைவுற்ற மனம் தான் 'சமாதி' 'தியானம்' ஆகியவற்றுக்குப் பக்குவப்பட்டு, மோக்ஷத்தை (முத்தியை) அடைய வழி வகுக்கும்.

இங்கு ஆறு ஆண்டுகள் உண்ணா நோன்பு இருந்த பிறகு, கோபதிபதி என்பவரின் மகளான நந்தபாலா விடமிருந்து 'பாயசம்' என்னும் அரிசிக் கஞ்சியை சித்தார்த்தர் பெற்று அருந்துகிறார்.

பதினைந்தாவதும் முடிவானதுமான தத்துவார்த்த உரை
(பதினான்காவது காண்டம்)

பிறகு இளவரசரான சித்தார்த்தர் முடிவாகத் தியானத்தில் ஈடுபட அமர்கிறார். இங்கு அசல் புத்தசரிதம் முற்றுப் பெறாமல் அப்பட்டமாக முடிகிறது. இந்தக் காண்டத்திலும் அவர் தனது பதினைந்தாவதானதும்,

முடிவானதுமான தத்துவார்த்த உரையைத் தருகிறார். (14/10-31) "மனம் ஒன்றி ஈடுபடாத பணிகள் அப்பணியைப் செய்பவருக்கு எவ்வித நற்பயனையும் தராது. லௌகீக இன்பங்களுக்காக உலக மக்கள் பயன்றறத் தவிக்கிறார்கள்" முதலான தத்துவங்கள் இங்கு காணக் கிடைக்கின்றன.

புத்த சரிதத்தின் தத்துவார்த்த உரைகள் நிச்சயமாக வேறு எங்கும் காண்பதற்கு அரிதாக இருக்கின்றன. இந்த வறட்சியான தத்துவார்த்தக் கருத்துக்கள் வெகு ஆழமாகவும், மென்மையாகவும் எளிய முறையிலும், மனதைக் கவரக் கூடிய வகையிலும் விவரிக்கப்படும் போது அஸ்வகோஷரின் ஒப்பற்ற கவிதாவிলাசம் விளங்குகிறது. இதனால் அவர் ஈடு இணையற்ற, கவிஞருக்கு உரிய லட்சணம் அனைத்தும் கொண்ட மாபெரும் கவிஞர் என்பதை உணர்கிறோம்.

சௌந்தராநந்தத்தின் சித்தாந்தம்

புத்த சரிதத்தைப் போலவே சௌந்தராநந்தமும் முழுதுமாகத் தன்னுள் தத்துவார்த்த உரைகளைக் கொண்டிருக்கிறது. அஸ்வகோஷரின் இந்த இரண்டாவது உயர்தரப் படைப்பில் புத்தசரிதத்தில் உள்ளது போல தத்துவார்த்த உரைகள் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன. மேலும் இந் நூலின் வாயிலாக அஸ்வகோஷர் மிகச் சிறிந்த கவிஞர் என்பது ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது. தமது உயர்தரக் கவிதைகள் மூலம் புத்தசமயத்தின் கொள்கைகளை வெளிப்படுத்துவதான உயரிய பணியை அவர் இந்த நூலிலும் கைக் கொண்டிருக்கிறார். ஐயத்துக்கு இடமில்லாத வகையில் அவர் ஒரு தத்துவார்த்தக் கவிதான் என்பதை சௌந்தராநந்தம் தெரிவிக்கிறது.

மற்ற கவிஞர்களிடமிருந்து பிரிந்து வித்தியாசப்பட்டு நிற்கும் அஸ்வகோஷரின் கவிதைப் படைப்புக்களின் இயற்கை வருணனைகள் ஏதும் இல்லாதிருப்பது வியப்புக்கு உரியதாக இருக்கிறது. மேலும், ஆண் பெண் இருபாலருக்கு இடையே எழும் காதல்பற்றி ஒரு சொல் கூடக் காணக்கிடைக்கவில்லை. காமக்களியாட்டங்களும் காணோம். இறைவன் குறித்துப் பேசப்படவில்லை. சொல்வதானால் முக்கியமாகக் காதலும், காமக் களியாட்டங்களும் தான் சாதாரணமாக மற்றக் கவிஞர்களின் படைப்புக்களில் உள்ளடக்கமாக இருக்கின்றன. ஆனால் அஸ்வகோஷரின் நூல்களில் மேலே சொன்னபடி புத்தசமயத்தின் கொள்கைகளையும், நடைமுறைகளையும் விளக்குவதான ஒரே நோக்கமே காணப்படுகிறது.

அவருடைய சொந்தச் சித்தனைகளும், கவித்துவ மாண்பும் அவரது நூல்களில் காணக்கிடைக்கின்றன. வறட்சியான புத்தசமயச் சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் இங்கு இனிமையாக, மென்மையாக, எளிமையாக, அறிவார்த்தத்துடன், மனதைத் தொடும் வகையில் பண்பட்ட கவிதாமொழியில் எடுத்த இயம்பப்படுகின்றன. இவை அஸ்வகோஷரை ஒருமாபெரும் கவிஞராக உயர்த்திப் பிடிக்கப் போது மானவையாகவும் உள்ளன.

4. அஸ்வகோஷரின் மொழி அழகு, எழில் நடை

மேலெழுந்த வாரியாக அஸ்வகோஷரின் படைப்புக்களை நோக்கினாலும், மிக உன்னதமான கவிநயம், உயர்தரத் தத்துவ ஞானம் இரண்டும் இணைந்த மேதை அவர் என்பதை எவருமே ஒப்புக்கொள்வர். அஸ்வகோஷரைப் பொருத்த மட்டில் இத்தகைய கணிப்பு இயல்பானது. ஒவ்வொரு கவிஞரும் தன்னுள் தத்துவஞானியாகவும், ஒவ்வொரு தத்துவஞானியும் தன்னுள் கவிஞராகவும் இருக்கின்றனர் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. தொன்று தொட்டு, மகிழ்ச்சிகரமான இந்த உண்மை நம் இந்திய நாட்டில் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. விவர ஞானத்துடன் குறிப்பிடப்படுவதான 'கவி' என்னும் சொல், சாதாரணமாகக் கவிஞரைக் குறிப்பிடுவதாக இருந்தாலும், சமஸ்கிருத சொல் இலக்கணத்தின்படி கவிஞர், அறிஞர் ஆகிய இருவரையும் சுட்டிக் காட்டுவதாக இருக்கிறது. நாடறிந்தவரான அமரர் அவர்கள் தயாரித்த அமர சதகத்தில் கவி என்னும் சொல்லுக்கான பொருள் வருமாறு:

'வித்துவான்று விபஸ்சித்தஹ
சக்ஞ சன்னு சுத்திஹி,
கோவித புத்தஹ,
தீரஹ, மனீஷி, ஞானப் பிராக்ஞா,
சங்கியவான்று
பண்டிதஹ, கவிஹி'.

இங்கு ஒரே பொருள் கொண்ட 'வித்வான், சுத்திஹி, மனீஷி, பிராக்ஞா, பண்டிதஹ, கவிஹி' ஆகிய சொற்கள் அறிஞரை குறிப்பிடுவதாக இருக்கின்றன.

இதே போல, நிகண்டு என்னும் பழமையான இந்திய மொழி இலக்கிய நூலில் 'கவி மேதாவி இதி' (3.15) என்று சொல்லப் படுவதன் பொருள், 'கவி என்பவர் அறிஞர்'.

ஆகவே, தொன்று தொட்டு 'கவி' என்ற சொல்லின் விளக்கம் அஸ்வகோஷருக்கு வெகுவாகப் பொருந்துகிறது.

கவிஞர் என்பவர் யார் என்பதை நோக்கும் போது, முதலாவதாக, சொல்லாற்றல், இசை, எழுத்து ஆகியவற்றைத் தன் இதயத்திலிருந்து பிறக்கச் செய்பவர் என்பதாகக் புரிந்து கொள்கிறோம். அவருடைய கவிதை அவரைப் பிரதிபலிப்பதாக இருக்கிறது. ஆகவேதான் அவரால் படிப்போரின் மனதை ஆத்மாவை, இதயத்தைக் கவர முடிகிறது. கற்போரின் வாழ்க்கையோடு கவிஞர் கலந்து விடுகிறார். அவருடைய கவிதை வாழ்க்கைக்கு ஊக்கம் ஊட்டுவதாகவும், பரந்த உலகை மிகச் சிறந்த உயர் நிலைக்கு உயர்த்துவதாகவும் இருக்கிறது. கவிஞர்களின் இயல்பு என்னவெனில், உன்னதமான கவிதைகளைப் படைப்பது

மட்டுமல்லாது, உலக மாந்தர்களையும், அனைத்து உயிர் இனங்களையும், உலகம் முழுமையும் வசியப்படுத்துவது எனலாம். மனித இனம் அவருக்கு நெருக்கமானதாகவும், பிரியமானதாகவும் உள்ளது. சுருக்கமாக எடுத்து உரைப்பதானால், விஷ்ணு சர்மர் எழுதியுள்ள புகழ் பெற்ற, பழையமையான ஹிதோபதேசம் என்னும் நூலில், கவிஞர் அகண்ட இதயம் உள்ளவர் என்பதாகச் சொல்லப்படுகிறார்.

'அயம் நிஜோபர பேதி
கணணா லகு சேதஸாம்
உதாரா சரிதாநாம் ச
வசுதைவ குடும்பகம்

பொருள்: இது எனது, அது அவருடையது என்று குறுகிய மனப்பான்மை உள்ளவன் கருதுகிறான். அகண்ட இதயம் உடையவரோ, எப்போதும் உலகம் முழுதும் ஒரே குடும்பம் எனக் கருதுகிறார்.

மேலும், சில சந்தர்ப்பங்களில் மாறுபாடாக இருந்த போதிலும், கவிஞர் எப்போதும் மனித இனத்திடம் நம்பிக்கை கொண்டும், மனிதர்களின் நற்பண்பில் கருத்துள்ளவராகவும், இயற்கையின் பரிணாம இயல்பில் மனதை ஈடுபடுத்தியவராகவும் இருக்கிறார்.

"பிரபஞ்சத்தின் சக்திகள் அனைத்தும் நம்முடையது. இருள் என்பது அறவே இல்லை. பலவீனம் என்பது இல்லவே இல்லை. அறிவற்றவர்களான நாம் நம்மைத் தூய்மையற்றவர்களாகக் கருதிக்கொள்கிறோம். 'நான் அழியக் கூடியவன்' என்று நீ சொல்லிக் கொள்ளும் போது, அது உண்மையாக இருப்பதில்லை. உன்னிடமே நீ பொய் சொல்கிறாய். உன்னையே நீ இழிவாகவும், பயனற்றவனாகவும் தீர்மானித்துக் கொள்கிறாய் (சுவாமி விவேகாநந்தர் -II - 293. மாயாவதி பதிப்பு). ஒரு கவிஞனின் வலுவான கருத்து இது.

"உன்னால் ஏதும் செய்ய இயலாது. ஒவ்வொரு நாளும் தேய்ந்து, பயனற்றவனாக ஆகிவருகிறாய். இவ்விதமாக, உங்களுக்கு அறிவுறுத்தப்பட்டு, சொல்லப்பட்டு வருகிறது. நமக்குத் தேவை வலிமை. ஆகவே, முதலில் உன்னை நீ நம்பு. நாம் பலவீனர்களாகி விட்டோம். உன்னை வலுப்படுத்திக் கொள். உருக்கு போன்ற தசைகளும், இரும்புக் கம்பிகளான நரம்பு ஓட்டமும் போதும். மேலும், அழ வேண்டாம். மனிதனாக நிமிர்ந்து உன்கால்களில்நில். மனிதனால் ஆக்கப்பட்ட சமயமே நமது தேவை. மனிதனால் காணப்பட்ட விதி முறைகள் நமக்குத் தேவை. எங்கும் மனிதனால் கற்பிக்கப்படும் கல்வியே நம் தேவை". (சுவாமி விவேகாநந்தர்)

ஒரு கவிஞனின் வலுவான தீர்மான வாக்கு இது.

அதே நேரத்தில் ஒரு கவிஞனின் கவிதை நடையழகைப் பற்றிச் சொல்வதானால், அது ஓடைபோல எளிமையாக இருக்கிறது. ஆனால் வலுவற்றது அல்ல அது. மாறாக வலிமை மிக்கது.

மேலும் அக் கவிஞனின் நடைபற்றிச் சொல்வதானால், அந்நடை சௌந்தர்யம், மாதுர்யம், ஐஸ்வர்யம் எனப்படும் பண்புகள் உடையதாக இருத்தல் வேண்டும், அதாவது கவிதைப் பொருளாக, அழகு, இனிமை, செழுமை எனக் கொள்ளப் படுகிறது. அந்த உன்னத நடைக்கு ஈடு ஏதுமில்லை. எவ்விதம் எனில் வானுலகம் - பூவுலகம், பரலோகம் - இகலோகம், அறியாமை - அற்புதம், கனவு - நனவு, ஆன்மா - உடல் ஆகியவற்றுக்கு இடையில் ஊசலாடும் லயவின்னியாசமே அழகு, இனிமை, செழுமை எனக் கொள்ளப்படுகிறது. நானிலத்தில் உள்ள பொருட்களால் எதுவுமே ஒரு கவிஞனுக்குத் புறக்கணிக்கத்தக்கதாக உதறித்தள்ளத் தக்கதாக இல்லை. எதுவுமே நிந்திக்கத்தக்கது இல்லை. சிறப்பான எழில், அதிசயமான இனிமை, வானளவும் நிறைவு ஆகியவை எங்குமே என்றும் ஆட்சி செலுத்துகின்றன. புல்லின் லேசான அசைவிலும், ஒளிக்கற்றையின் ஊடே தூசியும் துகளும் மினுமினுக்கும் அழகிலும் அணுவின் மூலக்கூற்றிலும் இவை காணக்கிடைக்கின்றன. ஜீவாத்மாக்கள், ஜடப்பொருள்கள் கொண்ட இந்தப் பிரபஞ்சத்தில், அகத்தின் சத்தியம், புற உலகின் சத்தியம் இரண்டையும் பிரதிதித்துவப்படுத்தும் கவிஞன், அவசியம் காரணமாக கவித்துவத் திறமை முழுமையும் கற்றுணர்ந்து, சுயமான மொழியின் வீச்சைக் கையாளுபவனாக இருக்கிறான். 'இனத்தை இனமே புரிந்து கொள்ள முடியும்'.

மற்றும், ஒரு கவிஞனின் நடை கவிதையாக யாப்பு அணி அலங்காரங்களுடன், அப்போதே மலர்ந்த மலர்ச்சியுடன், அதே நேரத்தில் தெரிவிக்க வேண்டிய விவரத்தில் வரம்பு கடவாது இருக்க வேண்டும். சொல்வதானால், வரண்ட, சுவையற்ற சோர்வு தருவதான, கசப்பான விளக்கங்களை எவர்தான் படித்து ரசிக்க முடியும்? மற்றும் மித மிஞ்சிய சொல் அணிகளுடன் கூடியதான, மழையாகப் பொழிவதான கவித்துவ நடையை யார்தான் விரும்புவர்? ஆகவே, எக்காலத்திலும் மேற்கொள்ளப்படுவதான 'பொற்பாதை' என்னும் நடுவழியே சாலச் சிறந்தது.

மேற்சொன்ன வகையில், கவிஞரும், தத்துவ ஞானியுமான அஸ்வகோஷர் எவராலும் மாறுபட்டக் கருத்துக் கொள்ள இயலாத அளவுக்கு ஒரு முழுமையான கவிஞராகத் திகழ்கிறார். அறிவார்த்தமான தத்துவ நீதி போதனைகளைக் கொண்ட அவருடைய படைப்புக்கள் தொடக்கம் முதல் முடிவுவரை தரமான, தேவையான சித்தாந்தங்களை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டு, அனுபவிக்கத் தக்கதாக, கவிதை லட்சணங்களின் சிகரத்தைத் தொடுவனவாக இருக்கின்றன.

புத்த சரிதத்தின் கவிதைத்தரம்

பொதுவாக புத்தசரிதம் மகாகாவியமாகக் கருதப்படுகிறது.

சாகித்திய தர்ப்பணம் என்னும் புகழ்பெற்ற நூலைப் படைத்த விஸ்வநாதர் ஒரு மகாகாவியத்தின் தரம் குறித்த கீழ்க் கண்டவாறு வரைப்படுத்துகிறார்.

'சர்க் பந்தஹ மகாகாவியம்
தத்னிக நாயக ஸுரஹ
சத்வம்ஸா கூத்தரியோ வாபி
தீர தத்தஹ குணான் விதஹ
ஏக வம்ஸா பவ பூபஹ
குலஜா பாவேபி வா
சிருங்கார, வீர, சாந்த நாமே கோங்கி
ரஸமிஷ்யதே', முதலியன (6/290).

பொருள்: ஒரு மகாகாவியம் என்பது பல சர்க்கங்கள் அல்லது பகுதிகள் கொண்டது. இப்பகுதிகள் மிகக் குறுகியதாகவோ அல்லது வெகுவாக நீண்டதாகவோ இருக்கலாகாது. அவை ஒரே சீர், அணி, யாப்பிலும் அமையலாம் அல்லது வேறுவகையாவும் அமையலாம். ஒவ்வொரு பகுதி, அத்தியாய முடிவிலும் அடுத்த பகுதி அல்லது அத்தியாயம் பற்றிய சங்கீதக் குறியீடு இருப்பது அவசியம். ஒவ்வொரு பகுதி அல்லது அத்தியாயத்துக்கும் உட்பொருளுக்குத் தக்கவாறு தலைப்புத் தரப்பட வேண்டும். அதே போல ஒட்டு மொத்தமான காவியத்துக்கும் தலைப்புத் தேவை.

உள்ளடக்கமான ரஸபாவங்கள் எனப்படும் சுவை குறித்துக் கூறுவதானால், மூன்று ரஸபாவங்களில் ஒன்று தூக்கலாக நிற்க வேண்டும். அச்சுவையாவன : சிருங்காரம் (காதல்), வீரம் (வலிமை), சாந்தம் (அமைதி). மற்ற ரஸபாவங்களுக்கும் காவியத்தில் இடம் இருக்க வேண்டும்.

ஒரு மகாகாவியம் வரலாறாகவோ அல்லது உயர்ந்த மனிதர் ஒருவரின் சுயசரிதையாகவோ இருக்கலாம். 'இதிஹாச உத்பவது வ்ரைதம் அனியது...' (சாகித்திய தர்ப்பணம் - 6/290).

இறை வணக்கம், இறை ஆசி கோருதல் அல்லது உள்ளடக்கக் குறிப்பு ஆகியவற்றைக் கொண்டு காவியம் என்பது தொடங்கப்பட்டதாக இருக்க வேண்டும். தீயன கண்டிக்கப்பட வேண்டும்.

மேலும், சூரியன், நிலவு, மலைகள், கடல்கள், முனிவர்கள், வானுலகங்கள், காலநிலைகள், போர்கள், இன்பங்கள், பிரிவாற்றல்கள், ஆண்மக்கள் பிறப்பு முதலானவை பற்றியும் சதுர் வர்க்கங்கள் எனப்படும் தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் ஆகியவை குறித்தும் விவரிக்கப்பட வேண்டும். ஆனால் இவற்றில் ஒன்று மட்டுமே தூக்கலாக காவியப் பலனாக, மிக விளக்கமாகச் சொல்லப்பட வேண்டும்.

காவியம் கதாநாயகன் பெயரிலோ அல்லது வேறு முக்கிய பாத்திரங்கள் பெயரிலோ இருக்க வேண்டியதும் அவசியம். கதாநாயகன் கீழ்க்கண்ட குணங்கள் கொண்டவனாக இருந்தாக வேண்டும்.

'தியாகி, கிருஹதி, குலீனா, சுஷ்ரிகஹ
ரூபா, யௌவன, உத்சாகி,
தக்ஷஹ, அனுரக்தா, லோஸ்தேஜோ,
வைதக்த்யா, சீலவாந்னு, நேதா'.

அதாவது, தியாகசீலனாகவும், செயல்வீரனாகவும், கம்பீரமாகவும், இளைஞனாகவும், மேதையாகவும், ஊக்கமுள்ளவனாகவும், புகழ் பெற்றவனாகவும், அனுபவசாலியாகவும், நல்லவனாகவும், தலைமை ஏற்று நடாத்தும் தகுதி பெற்றவனாகவும், கதாநாயகன் இருக்க வேண்டும். சாகித்திய தர்ப்பணம் கதாநாயகர்களை நான்கு வகையினராகப் பிரிக்கிறது. தீரோதாத்தன், தீரோத்தாதன், தீரவளிதன், தீரோப் ரசாந்தன் என்பன அவை. இவற்றில் தீர தாத்தன் உயர்ந்தவன். சாகித்திய தர்ப்பணத்தின்படி அவனுடைய குணாதிசயங்கள் வருமாறு:

'அலிக தனஹ, கூமவான்
ந அதி கம்பீரா, மஹாசத்வஹ
ஸ்தேயன் நிகுடா, மஹாதீரோதத்தஹ'
திருதாவ்ரதஹ கதிதஹ'.

பொருள்: தீரோதத்த நாயகன் புலன் இன்பங்களை வெறுப்பவன், குற்றங்களை மன்னிப்பவன், அடக்கமானவன், முடிவு எடுப்பதில் தேர்ந்தவன்.

புத்த சரிதம் ஒரு மகாகாவியம்

அஸ்வகோஷரின் புத்த சரிதம் ஒரு மகாகாவியத்துக்கான குணங்கள், அம்சங்கள் அனைத்தையும் கொண்டு, படிப்பவர்கவனத்தைக் கவரக்கூடிய வகையில் உள்ளடக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறது. காவியம் மிகக் குறுகியதாக அல்லாமல் வெகுவாக நீண்டதாகவும் இல்லாமல், எட்டுப் பகுதிகளைக் கொண்டதாக உள்ளது. ஒரு மாமுனிவரின் சரிதையை விவரிப்பதாக இருக்கிறது. காவியத்தின் கதாநாயகன் தீரோதத்தனாக, கூத்திரிய குலத்தினனாக இருக்கிறான். மேலே எடுத்துக்காட்டப்பட்ட ஸ்லோகத்தின்படி சொல்லப்பட்ட அனைத்து குணாதிசயங்களும்

அவனிடம் உள்ளன. காவியத்தின ஒவ்வொரு பகுதியின் முடிவும் அடுத்த பகுதிக்கான விவரத்தைத் தருவதாக உள்ளது. ஸ்லோகங்கள் வசந்த திலகம், இந்திரவஜ்ரம், புஷ்பிதாஶ்ரம், உபஜாதி முதலான சீர், அடி, அணிகளைக் கொண்டதாக இருக்கின்றன. மேலும் ஒரு மகாகாவியத்துக்கான சுவைகளை, ஆதார நம்பிக்கைகளைக் கொண்டதாகவும், அதிரஸங்கள் எனப்படும் காமக் களியாட்டங்களை விவரிப்பதாகவும் (காவியத்தில் காமம் இழிவாகப் பேசப்படுகிறது), போர்க் களங்களைப் பற்றிச் சொல்வதாகவும் உள்ளது. நான்காவது சர்க்கத்தில் அதிரஸங்கள் எனப்படும் காமக்களியாட்டங்கள் விவரமாகவே எடுத்து இயம்பப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் அவை அடக்கமாக, மிகைப்படுத்தாத வகையில் உள்ளன.

அழகியரான, கவர்ச்சிகர வனிதையரை அனுப்பி, அவர்களுடைய காமசேஷ்டைகளால் மகன் இளவரசனை வசிகரிக்கச் செய்ய தந்தையான அரசர் சத்தோதனரே முயற்சி மேற்கொள்கிறார். பதிமூன்றாவது சர்க்கத்தில் இளவரசன் சித்தார்த்தனுக்கும், மாரனுக்கும் (தீமை பயப்பவன்) நடக்கும் போரைப்பற்றி விளக்கமான விவரங்கள் இருக்கின்றன. போராக இருந்தாலும், கொலை செய்வதான எண்ணத்துடன் கூடிய போர் அல்ல அது. வெறுப்பு, கொலை, மரணம், துயரம் முதலான கொடுமைகளுக்கு இடம் இல்லாத, அதே நேரத்தில் ஆன்மீக நெறி, நியாயம் ஆகியவற்றைக் கருத்தாகக் கொண்ட போர் அது ஆத்மாவுக்கும் - உடலுக்கும், நல்லனவற்றுக்கும் - தீமைக்கும், பண்பு, மிருககுணம், உண்மை - பொய்மை, சமயம் - ஒழுக்கமின்மை, அன்பு, வெறுப்பு முதலானவற்றுக்கும் இடையே நடைபெறும் போர் அது. முடிவில் உண்மை, சமய நெறி, நீதி, அன்பு, நல்லன ஆகியவை வெற்றி பெறுகின்றன. ஒரே வார்த்தையில் சொல்வதானால், ஆன்மீகம் வெற்றி அடைகிறது; புலனின்பம் தோல்வி பெறுகிறது.

இந்த மகாகாவியம் பல சுவைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டதாக இருந்தாலும், சிறப்பாக 'சாந்தம்' என்னும் அமைதியைக் கொண்டதாக உள்ளது.

மொத்தத்தில் இந்த மகாகாவியம் ஏராளமான அழகிய விளக்கங்களைக் கொண்டதாக இருப்பதைக் காண்கிறோம் யதார்த்தத்தில் இது முழுமையான, உயர்தர மகாகாவியம். அது மட்டுமல்ல. முற்றிலும் இது புதுமையானது. சாதாரணமாக மகாகாவியங்களில் கதாநாயகர்களும், கதாநாயகிகளும் வருவர். அவர்களுடைய காதல் கேளிக்கைகளும், ஊடலும், காம சேஷ்டைகளும், கூடலும், பிரிவும், மேலும் இவ்வுலகத்து சமாச்சாரங்களும் இருக்கும். மக்களை உற்சாகப்படுத்துகின்ற, மேன்மைப் படுத்துகின்ற, உயர்த்துகின்ற, ஒருசமய ஆசானின் வரலாறும், அவருடைய அறிவுரைகளும் கொண்ட புத்த சரிதம் போன்ற ஒரு மகாகாவியம் சம்ஸ்கிருத மொழியில் வெகு அரிதாகவே இருக்கிறது. இக்காவியத்தை கிருஷ்ண கவிராஜரின் சைதன்ய சரிதாம்ருதம் என்னும் நூலுடன் ஒப்பிடலாம்.

பலவிதங்களில் புத்தசரிதம் வாசிப்பவர்களுக்குக் கருத்துக் கருவூலமாகவும், பொற் சுரங்கமாகவும் உள்ளது. வேதங்கள், ராமாயண, மகாபாரத இதிகாசங்கள், புராணங்கள், தர்க்க சாஸ்திரங்கள், சாங்கிய ஒழுக்க நெறி, காம சாஸ்திரம், வியாகரணம் (இலக்கணம்), சந்தம் (சீர்), அலங்காரம் (அணி) முதலான தகவல்களைக் கொண்டு, இலக்கியப் புலமை பெற்றவராக அஸ்வகோஷர் நிரூபணமாகிறார்.

மேலும் பிரசாதம் எனப்படும் தெளிவு, சாமதம் என்னும் சமன்நிலை, மாதூர்யம் என்பதான இனிமை, சுகுமாரம் என்கிற மென்மை ஆகிய சிறந்த பண்புகள் கொண்டதாக அவருடைய எழுத்துக்கள் இருக்கின்றன.

சித்தாந்தக் கவிஞர்

மேலே சொல்லப்பட்ட அனைத்து விவரங்களும் அஸ்வகோஷர் ஓர் உயர்தரக் கவிஞர் என்பதை நிரூபிக்கப் போதுமானவை. அவர் ஓர் உயர்தர சித்தாந்தி, தத்துவார்த்தவாதி என்று சொல்வதை விட உயர்தரக் கவிஞர் என்று சொல்வது தான் பொருந்தும். சாதாரணமாக புத்தசமயக் கிரந்தங்களில் காணப்படும் ஆழமான, உள்ளடங்கிய, கடினமான வாதங்கள் அல்லது பிாதிவாதங்கள் அவருடைய நூல்களில் இல்லை என்பது ஒருசிறப்பான விஷயம். அத்தகைய வாதங்களும், எதிராளியின் கருத்துக்களுக்கான மறுப்புக்களும் ஒருநல்ல சித்தாந்தி என்று சொல்லப்படுபவர்க்கு அழகல்ல என்பதையும் இங்கு கூறியாக வேண்டும்.

"அகாத ஜல சஞ்சாரி/
விகாரி ந து ரோஹிதஹ.
கந்துஷா மாத்ரேன ஜலேன
சஃபாரி பரப்பிராயதே".

பொருள் : நீரின் ஆழத்தில் இருக்கும் பெரிய மீன் அமைதியாக ஓசைப் படுத்தாமல் இருக்கிறது. ஆனால் ஆழமற்ற சிற்றோடையில் நீந்தும் சிறு மீன் அமைதி இன்றி, ஓசைப் படுத்தியவாறு சுற்றிலும் நீரை வாரி இறைக்கிறது.

அது போல, மிக ஆழ்ந்த ஞானத்துடன் நிமிர்ந்து நிற்கும் ஒரு தத்துவார்த்தி, சித்தாந்தி தன் கருத்து பற்றி வாதம் செய்து கொண்டிருப்பதில்லை. எதிரியின் கருத்துக்கள் குறித்து எதிர்வாதமும் செய்வதில்லை.

அஸ்வகோஷர் சம்பந்தமாகவும் இதைத்தான் கூற வேண்டி உள்ளது. தத்துவார்த்தக் கவிஞரான நமது அஸ்வகோஷர் தெளிவுடன், அமைதியாக, முழுமையான பரவசத்துடன் புத்த சமயத்தின் பெருமையை ஆழமாக உணர்ந்து, அவற்றைத் தன் கவித்துவத் திறமையுடன், ஆர்ப்பாட்டமின்றி, இனிய மொழியில் வெளிப்படுத்துகிறார்.

தன்னைப் பற்றி அஸ்வகோஷரே என்ன கருத்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதற்கு விடையாக அவருடைய காவியமான செளந்தராந்தமிலிருந்து, 13வது சர்க்கம் ஸ்லோகங்கள் 63, 64 ஆகியவற்றினுடே சென்று பார்ப்போம்.

'இத்யேஷா வியுபாசந்தயே ந ரதயே மோக்ஷாய கர்பா கிரிதிஹி
ஸ்ரோத்ருணாம் கிருஹணார்த்தமன்ய மனசாம் காவ்யோ உபசாராது கிருதா.
யன்மீக்ஷாது இருதமன்யதத்ர ஹி மயா தத்காவ்ய தர்மாது கிருதம்
பாதும் திக்மிவளஷதம் மதுயுதம் ஹ்ருதயம் கதம்ஸ்யாதிதி'

பொருள் : முக்தி பெறுவதற்குச் சாதமாக இருக்கும் இந்தக் கவிதை (நூல்) காவிய நடையில் படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. வாசிப்பவருக்கு மகிழ்ச்சியை அளிப்பதற்காக இது ஆக்கப் படவில்லை. வெவ்வேறு விவகாரங்களில் பிரச்சனைகளில் ஈடு படுத்திக் கொண்டவர்கள் அமைதி பெறவும், திருந்தவுமே இக் காவியத்தைப் படைத்திருக்கிறேன். அதன் பொருட்டு, முக்தி பற்றி மட்டு மல்லாமல், எப்படி மருந்துடன் சர்க்கரை சேர்க்கப்பட்டு உட்கொள்ள உதவுவதாக இருக்கிறதோ, அது போன்று கவிதா காவிய விதிகளின்படி இந்நூல் சுவையாக இருப்பதற்காக வேறு சில தகவல்களையும் சேர்த்திருக்கிறேன் (13/63).

புலன் இன்பங்களில் மனித சமூகம் அதீதமான இச்சை வைத்தபடி, முக்திக்கான மார்க்கத்தை ஒதுக்குவதால், ஒரு காவியம் என்னும் மாறு வேடத்தில் முற்றும் முடிவான உண்மைகளை வழங்குகிறேன், ஏனெனில் முக்தி மட்டுமே வாழ்வின் உன்னதக் குறிகோளாக உள்ளது. வாசகர்கள் இதனைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அமைதிக்கு அணைத்து அழைத்துச் செல்வதான இதனை கவனத்துடன் படித்து அறிந்து கொள்க. கனிமத் தூள்களிலிருந்து வேண்டாதவை பிரிக்கப்பட்டதும், பொன் கிடைப்பது போல, புலன் இன்பங்களை ஒதுக்கி, முக்திமார்க்கத்தைக் கைக் கொள்ள வேண்டும். (13/64)

'சொல்வளம் கொண்ட கவிஞரும், துறவியும் ஆசாரியருமான, சாகேத நகரில் உதித்த ஸ்வர்ணாக்ஷி என்பவரின் பண்பு சார்ந்த மகனுமான போற்றத்தக்க அஸ்வகோஷரால் இக்கவிதைகள் படைக்கப்பட்டுள்ளன. (அனுபந்தம்)

இந்த ஸ்லோகம் வித்தியாசமாக ஆங்கில மூல நூலில் காணப்படுகிறது.

'இத்யேக்ஷா வ்யுபாசந்தயே நரதயே

மோக்ஷார்த்த கர்பாக்ருதி,

பாம் சுப்யோ தாது ஜேப்யோ

நியாதாமுபாகாரம் சாமிசரமிதி' (13 -63-64)

இந்த இடத்தில் செளந்தராந்தம் காவியம் முடிவடைகிறது.

சிலருக்குக் கவிதைச் சுவையைத் தந்து மகிழ்விப்பதை விட, சித்தாந்தியாகவும், மனித சமூகத்துக்கு நன்மை பயப்பவராகவும், முக்திகான வழியைக் காட்டுபவராகவுமே அஸ்வகோஷர் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ள விரும்புகிறார். ஆனால் ஏற்கெனவே சொல்லியபடி, அவருடைய நிரந்தரமான, பார் எங்கும் பரவியுள்ளதான புகழ் அவருடைய தத்துவார்த்த அறிவாம்சத்தை விட, கவிதை உள்ளத்தை எடுத்து உணர்த்துவதாகவே உள்ளது.

5. புத்தசரிதம், செளந்தரா நந்தம் ஆகிய மஹா காவியங்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சில கவிதைகள்

1. புத்தசரிதம்

பகவான் புத்தரின் பிறப்பு (முதல் காண்டம் ஸ்லோகங்கள் 40 -41)

'யஸ்மின்னு ப்ரஸுதே கிரிராஜகிலா
வாதா ஹதா நௌரிவ பூஸ்ச சால.
ஸஞ்சதனா சோப்தல பத்மகர்பா
பபாத வ்ரிஷ்டிர்க் கணாதனப்ராது' (1/40)

கௌதமபுத்தர் பிறந்த பொழுது, மலைகளுக்கொல்லாம் அரசனான இமயத்துடன் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த உலகமானது காற்றால் அலக்கழிக்கப்பட்ட கப்பல் போல, மகிழ்ச்சிப் பரவசத்தில் சிலிர்த்தது. மேக மூட்டமான ஆகாயத்திலிருந்து பிரகாசமான நீல, சிவந்த தாமரை இதழ்கள் சந்தன மணம் கமழும் மழைத்துளிகளுடன் சேர்ந்து பொழிந்தன (1/40).

'வாதாவவக்ஷு ஸ்பர்ஸ ஸுகா மனோக்ரூ
தித்யானி வாஸாம்ஸ்ய வபனயதஹ
ஸூர்யஹ ஸ ஏவாப்யாதிசம் சகோஸே
ஜஜ்வால செளமயார் சிரநோரினோ அக்னிஹீ'.

உணர்வுக்கு மென்மை தரும் இனிய காற்று வானுலக ஆடை அணிகளைக் கொண்டு உடலைப் போர்த்துகிறது. தீயை வாரி வீசியபடி எவ்வித இடையூறும் இன்றி சூரியன் அழகிய ஜ்வாலைப் பிழம்புடன் பிரகாசிக்கிறது. (1,41) கந்தகன் என்னும் அவருடைய குதிரையிடம் கௌதம புத்தர் பேசும் சொற்கள் இவை (5வது காண்டம் ஸ்லோகங்கள் 78 -79).

'ததிதம் பரிகம்ய தர்மயுக்தம்
மம நிர்யாணமதோ ஜகத்திதாய
துரகோத்தம வேகவிக்ரமாப்யாம்
ப்ரயதஸ்வாத் மஹிதே ஜகதிதேச' (5/78)

புரவிகளுள் சிறந்தவனே, இதனை அறிந்து கொள்வாயக. அறத்தின் பொருட்டும் நாநிலத்தின் நலனுக்காகவும் நான் இங்கிருந்து செல்கிறேன். ஆகவே வேகமாகச் செல்ல முயல்வாயாக. அவ்விதம் செல்வது உனக்கும், உலகுக்கும் நலன் தரும். (5 /97)

'இதி ஸுஹிருதம் இவானுஸிஷ்ய கிருத்யே
துரகவரம் ந்ருவரோ வனம் யியாஸுஹு
ஸிதமஸிதகது இதி உத்யுதிர்வ புஷ்மான்னு
ரவி ஹி இவ ஸாரதம் அப்ரமாருஹ? (5,79)

ஆணழகரும், தீ போன்று பிரகாசிப்பவருமான அந்த உயர்ந்த மனிதர் புரவிகளில் சிறந்ததான தன் வெண் குதிரையிடம் இவ்வாறு கூறிவிட்டு, காட்டுக்குச் செல்லும் காரணமாக, தீயாகப் பிரகாசிக்கும் சூரியன் வெண்மையான மேகத்தின் மீது ஆரோகணிப்பாது போல, அக்குதிரை மீது ஏறி அமர்ந்தார். (5/79)

தவத்துக்கான நந்தவனத்தில் கௌதம புத்தர் பிரவேசித்த போது (7வது காண்டம் ஸ்லோகங்கள் 5,6).

'ஹருஷ்டாஹா ச கேகா முமுகர்மயூரா
த்ருஷ்ட்வாம்புதம் நீலம் இவ உன்ன மந்தம்
ஸஷ்பாணி ஹித்வா அபிமுகாஸ்ச
தஸ் துர்மிருகாஸ் சலாக்ஷா மிருக சாரிணஹ ச' (7, 5)

கருத்த மழை மேகத்தைப் பார்த்து மகிழ்வுற்ற மயில்கள் கூவின. சஞ்சலமடைந்த கண்களுடன் மாண்கள் நின்றன. மாண்களைப் போல அலைந்து திரிந்து கொண்டிருந்த முனிவர்களின் கைகளிலிருந்து தர்ப்பைப் புற்கள் நழுவ, அவர்கள் அவப் பார்த்தபடி நின்றனர். (7,5)

'திருஷ்ட்வா தம் இக்ஷ்வாகு குலப்ரதீபம்,
ஜ்வலந்தம் உத்யந்தம் இவ அம்ஸுமந்தம்,
க்ருதே அபி தோஹே ஜனிதப்ரமோதாஹா
ப்ரஸுஸுவுர் ஹோமது ஹஸ்ச காவஹ' (7/6)

வழி பாட்டுக்காகப் பாலைப் பொழிந்து தந்திருந்தாலும், இக்ஷ்வாகு குலத்தினரும், சூரியனைப் போலப் பிரகாசிப்பவருமான அவரைக் கண்டதும் பசுக்கள் மீண்டும் தாமாக மடியிலிருந்து பாலைச் சொரிந்தன. (7/6).

பாண்டவர் மலையில் கௌதம புத்தர். (10 வது காண்டம் - ஸ்லோகங்கள் 14/15)

'ஆதாய பைக்ஷம் ச யதோபன்னம்,
யயௌ கிரேஹே ப்ரசன்னவனம் விவிதம்
நியாயேன தத்ராப்யவஹ்ருதய சைனன் மஹீதரம்
பாண்டவம் ஆருரோஹ (10/14).

விருப்பு, வெறுப்பற்று, பிசைகையை ஏற்றுக் கொண்டபடி அவர் மலையின் ஓரமாகச் செல்லும் ஓடைக்குச் சென்றார். அங்கு அமர்ந்து புசித்து விட்டு, தனக்கே உரிய பிரத்யேக நடையுடன் பாண்டவ மலைமீது ஏறினார். (10/14)

'தஸ்மின் வனே லோத்ர வனீப கூதே
மயூர நாத ப்ரதீபூர்ண குஞ்சே,
காஷாய வாசாஹா ஸ பயௌ ந்ரு சூர்யோ,
யதோ தயாஸ்யோபரி பாலசூர்யஹ, (10/15).

லோத்ர மரங்கள் அடர்ந்ததும், மயில்களின் அகவல்கள் எதிரொலிப்பதுமான அந்த மலைமீது, இளைஞ் சூரியனைப் போன்றவரும், மனித இனத்துக்கு சூரியனாக ஒளிதருபவருமானவர் காவி உடையுடன் நடந்தார். (10/15).

மகத நாட்டு மன்னருடன் கௌதம புத்தர். (11 - வது காண்டம் ஸ்லோகங்கள் 34- 35)

'காமாந்த சம்ஞஹ க்ருபணம் கரோதி,
ப்ராப்னோதி துக்கம் வத பந்த நாதி.
காமார்த மாஸ க்ருபணஸ் தபஸ்வீ,
ம்ருத்யுஸ்ரமம் சாஹிதி ஜீவலோகே' (11, 34).

புலனீன்பம் பொருட்டு, அறிவற்ற மக்கள் மூடத்தனமாக இன்னல் இழைக்கிறார்கள். மரணம், பாச பந்தம் ஆகியவற்றால் அவதிப்படுகிறார்கள். புலனீன்பத்துக்காக, பரிதர்பமானதும் வேதனையுற்றதுமான உலகம் வலிந்து மரணத்தை எதிர் நோக்குகிறது. (11/34)

'கீதை ஹி ஹியந்தே மிருணா வதாய,
ரூபார்த்த மக்னௌ ஸலபாஹா பதந்தி.
மத்ஸ்யௌ கிரத்யாய ஸமாமிஷார்த்தீ
தஸ்மாது அனர்த்தம் விஷ்யாஹா பலந்தி'. (11/35)

பாடல்களைக் கொண்டு மான்கள் (பிடிபட்டு) அழிக்கப்படுகின்றன. தீயின் ஒளியைக் கண்டு பட்டுப், பூச்சிகள் அதில் விழுகின்றன. பேராசையுடன் தூண்டில் முள்ளை மீன்கள் கௌவுகின்றன. அது போல, புலன் நுகர்ச்சி அழிவுக்கு இட்டுச் செல்கிறது. (11/35).

2. செளந்தராநந்தம்

அரசமரத்தடியில் கௌதம புத்தரின் தவம் (3 வது காண்டம் ஸ்லோகங்கள் 6,7).

'ஸஹ சுவர்ண பீனயுக பாஹுஹு
த்ருஷ பகதி ராயதே சுஷ்ணஹ
ப்லக்ஷம் அவனிருஹம் அப்யகமது பரமஸ்ய
நிஸ்சய விதேஹே புபுக்ஷயர்' (3/6).

அகண்ட பார்வையுடன், எருது நடையுடன் பொன்னிறநுகத்தடி போன்ற நீண்ட கரங்களுடன் (கௌதம புத்தர்) உண்மை அறிவைப் பெறும் ஆர்வத்துடன் சிறந்த வழியைக் காணும் நிமித்தமாக ஓர் அரசமரத்தடியில் அமர்ந்தார். (3/6)

'உப விஸ்ய தத்ர கிருதபுத்திஹி,
அசலத்ருதி ரத்ரி ராஜ்வது
மாரபல ஜயதுக்ரமதோ
புபுதே பதம் சிவ மஹார்யமவ்யயம்' (3/7)

உறுதியான மனதுடன் மலைகளின் அரசனான இமயம் போன்று நிமிர்ந்து அமர்ந்து அவர் மார (மன்மத) க்கூட்டத்தையே வென்றார். பிறகு முற்றிலும் முடிவான, இனி தேடிக் காண வேண்டிய அவசியம் இல்லாத புனித உண்மையை அவர் கண்டறிந்தார். (3/7)

நந்தனின் மனைவி சுந்தரியின் வருத்தத்துக்கு உரிய நிலமை.

'சா ரோதன ரோஷித ரக்தத்ருஷ்டிஹி
சந்தாபம் க்ஷோபித காத்ரயஷ்டிஹி.
பபாத ஸீர்ணாகுல ஹாயஷ்டிஹி
பலாதி பாராதிவ சூதயஷ்டிஹி (6/25).

அழுத காரணத்தினால் சிவந்த விழிகளை உடையவளும், மெலிந்த உடலின் வேதனையால் நடுங்குபவளுமான அவள் (சுந்தரி), மாலை அறுந்து முத்துக்கள் சிதறிக் கிடக்க, பழங்களின் சுமையுடன் கூடிய கிளைகளைத் தாங்க முடியாத மாமரம் போல விழுந்து கிடந்தாள். (6/25)

'சா பத்ம ராகம் வசனம் வசானா,
பத்மானனா பத்ம தளாயதாக்ஷி
பத்மா விபத்மா பதிதேவ லக்ஷ்மீஹி,
ஸுஸோஷ பத்மஸ்ரகிவாதபேன் (6/26).

தாமரை வண்ண ஆடை உடுத்தியவளும், தாமரை முகத்தினளும், தாமரை இதழ்கள் போன்ற கண்களை உடையவளும், தாமரை நிறத்தினளும், தாமரை பீடமற்ற லக்ஷ்மி தேவி (ச்சிலை) போல விழுந்து, சூரிய வெப்பத்தில் தாமரைச் சரம் போல வாடிக்கிடந்தாள் (6/26).

நந்தனுக்கு பிகை எடுக்கும் சீடன்கூறும் அறிவுரை. (9வது காண்டம் ஸ்லோகங்கள்: 47/48)

'இஹைப பூத்வா ரிபவோ வதாத்மகாஹா,
ப்ரயந்தி காலே புருஷஸ்ய மித்ர தாம்.
பரத்ர ச இவேஹே சதுக்க ஹேகவஹ பவந்தி
காமா ந து கஸ்யசிது சிவாஹா' (9/4).

கொலைகார எதிரிகள் ஒரு மனிதனிடம் அவனறியாமல் நட்புக் கொள்ளலாம். அதே போல புலன் நுகர்வு இங்கும் இனிமேலும் இன்னலைக் கொண்டு வரும். எவருக்கும் அது எந்த நன்மையும் செய்து விடாது.

'யாதோ முக்தம் ரஸவர்ண கந்தவது வதாய
கிம்பாக பலம் ந புஷ்டயே
நிஷேவ்யமானா விஷயாங்ஸலாத் மனோ
பவந்த்ய நர்தாய ததா ந பூதயே' (9/48)

ருசியும், வண்ணமும், மணமும் சிறப்பாக இருந்த போதிலும், கிம்பாகம் என்னும் பழம் உண்பவருக்கு நலன் பயக்காமல் எவ்விதம் மரணமடையச் செய்கிறதோ, அதுபோல, புலன்மீது உள்ள பற்று நிதான அறிவு இல்லாத ஒருவரை அழிவுக்கு இட்டுச் செல்கிறதே தவிர, நன்மை விளைவிப்பதில்லை. (9,48)

ஸ்வர்க்கம் என்னும் வானுலகம் பற்றிய வர்ணனை (10 - வது) காண்டம் : ஸ்லோகங்கள் 24,25)

வைடுர்ய நாலானி ச காஞ்சனானி
பத்மானி வஜ்ராங்குல கேசரானி.
ஸ்பர்ஸக்ஷமாண் யுத்தம கந்தவந்தி,
ரோஹந்தி நிஷ்கம்பதலா நலின்யாஹா' (10/24)

பச்சை ரத்தினக்கல்லால் ஆன தண்டையும் வைடுர்யம் போன்ற சூல் அகங்களையும் கொண்டு, அதே நேரத்தில் தொடுவதற்கு மென்மையாகவும், முகர்வதற்கு மண முடையதாகவும் உள்ள தாமரைப் பூக்களைச் சலனமற்ற அமைதியான தடாகம் மலர்விக்க முயல்கிறது. (10/24)

'யத்ராயதாம் ச ஏவ ததாம் ச
தாம் தான்வாத்யஸ்ய ஹே தூன்னு
சுஷிரான்னு தனாம் ச
பலந்தி வ்ருக்ஷா மணிகேரம சித்ராஹா
கரீடாசஹாயாஹா த்ரிதஸாலயானாம்' (10/25)

பொன், ரத்தினக்கற்கள் கொண்டு மின்னும் மரங்கள் காணப்படுகின்றன. அவை காட்சிபோல, விளையாட்டாகத் தோல், துளை, நரம்பு வாத்யக் கருவிகளைப் பழங்களாகக் கொண்டுள்ளன. (10, 25)

யோகத்தின் மகிமை. (17வது காண்டம் ஸ்லோகங்கள் 11 ,12)

புறம் விதானு விதாய தண்டம் மித்ராணி,
சம்கிருஹய ரிபூன்னு விகிருஹய.
ராஜா யதா ஆப்னோதி ஹி காம பூர்வாம்
நீதிஹி முமுக்ஷோஹோ அபி ச இவ யோகே' (17/11)

கற்றியுள்ள நாடுகளை எப்படி ஓர் அரசன் வெற்றி கொண்டு, வலுவான நகரங்களை அமைத்து நீதியை நிலை நாட்டி, நட்புப் பேணி, எதிரிகளை அடக்குகிறானோ, அது போல, முக்தியை அடைய விரும்பும் ஒருவருக்கு யோக சாதனை பலன் அளிக்கிறது (17/11).

'விமோக்ஷ காமஸ்ய ஹி யோகினஹ அபி
மனஹ புறம் ஞானவிதிஹி ச தண்டஹ
குணாஹா ச மித்ராயை ரயஹ ச தோஷா
பூமி விமுத்தியம் ததே யதர்த்தே (17/12).

முத்தியை விரும்பும் ஒருவருக்கு யோக சாதனமே ஒரு புறமனதாக அமைகிறது. அதுவே அவருடைய அறிவுக்கு வழிகாட்டி, நீதி வழங்கும் சாதனம், அவருடைய ஒழுக்க நெறி, நண்பன், தீமை, எதிரி, மேலும் முத்திக்காக அவன் பாடுபடும் உலகமும் அதுதான். (17/12).

பகவான் புத்தருடன் நந்தன் (18-வது காண்டம் ஸ்லோகங்கள் 11,12).

'மாத்ரீஸ் தனீம் வ்யஞ்சன சாரு சாஸ்னாம்,
சத்தர்ம துக் தாம் பிரதிபான ஸ்ருங்காம்,
தவ அஸ்மி காம் காது நிபீய
த்ருப்தஸ் த்ருஷேவ காமுத்தம்வது சர்வணஹ' (18/11).

தவஸ்ரேஷ்ட, தங்களுடைய உரை என்னும் பகவினின்றும் கன்றாக (அறிவைப் பெற்று)ப் பருகியுள்ளேன். தயை என்பதான முலைக் கம்புகள் தெளிவான எண்ணங்களான அழகிய கழுத்து மடிப்புக்கள், உயர்தர உண்மைகள் என்பதான பால், வளமிக்கக் கற்பனை என்பதான கொம்புகள் கொண்டது அப்பக. கன்றின் தாகம் அடங்கியது போன்று, என் விருப்பங்கள் யாவும் நிறை வேறியுள்ளன. (18/11)

'யது பஸ்யத தது ச அதிகமோ மமயாம்
தன்மே ஸமாலேன முனே நிபோத
சர்வக்ரு, காமம் விதிதம் தவைதத் ஸ்வம்
தூப சாரம் ப்ரவிவக்ஷுரஸ்மி (18,12).

முனிபுங்கவ, முத்திக்கான உன்னத நிலையை அடைய நான் முயன்றுள்ளதைக் கேட்பீர்களாக. தாங்கள் அனைத்தும் அறிந்தவர். ஆகவே நான்கூற இருப்பது தங்களுக்குப் புதியதாக இருக்காது. இருந்தாலும், என் அனுபவம் குறித்துத் தங்களிடம் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். (18/12).

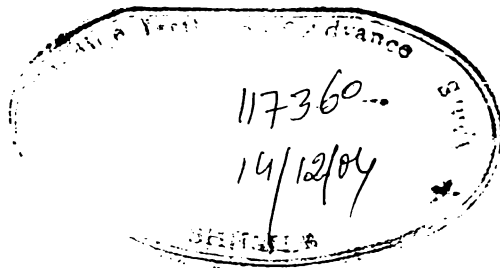
உதவிய நூல்கள்

புத்த சரிதம்

1. 1893 -ல் ஆக்ஸ்ஃபோர்ட்டில் இ.பி. கோவெல் பதிப்பித்தது.
2. 1935 -ல் கல்கத்தாவில் இ.எச். ஜான்ஸன் பதிப்பித்தது.
3. 1953 - ல் பெர்லின்னில் எஃப் வெல்லர் பதிப்பித்தது

சௌந்தராநந்தம்

1. 1910 -ல் கல்கத்தாவில் வங்க ஏஷியாடிக் சொஸைட்டியின்
பைபிளியோதேச்சா இண்டிகாவைச் சேர்ந்த
மகாமகோபாத்யாய ஹர்ப்ரசாத் சாஸ்திரி
பதிப்பித்த புதிய வரிசை எண் 1251
2. 1928- ல் லாகூரில் இ.எச்.ஜான்ஸ்ட்டன் பதிப்பித்தது.
3. 1953 -ல் பெர்லின்னில் எஃப் வெல்லர் பதிப்பித்தது.
4. 1942 - ல் ஆக்ஸ்ஃபோர்ட் பதிப்பித்த சம்ஸ்கிருத
நாடகங்கள்: துவக்கமும், வளர்ச்சியும். கோட்பாடும்,
நடைமுறையும் ஆசிரியர் : ஏ.பி.ஜீத்
5. 1947 -ல் கல்கத்தா பல்கலைக் கழகம் பதிப்பித்த சமஸ்கிருத
இலக்கிய வரலாறு: ஆசிரியர் எஸ். கே.டே.

சுமார் முதலாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்ததாகக் கருதப்படும் அஸ்வகோஷர் சம்ஸ்கிருத மொழியின் தொன்மையான கவிஞர்களில், நாடக ஆசிரியர்களில் ஒருவர். பல துறை மேதை. துறவி மட்டுமல்லாது. 'மக்களை நன்னெறிப் படுத்தும் தொண்டர்', சித்தாந்தி, கொள்கைகள் பல கைக் கொண்டவர், இலக்கண ஆசிரியர், பன்மொழி அறிஞர், இவற்றுடன் கூட மாபெரும் படைப்பாளர்.

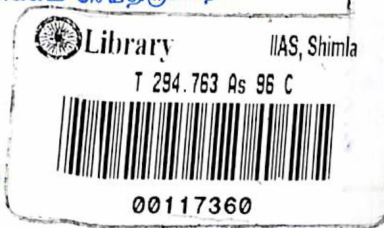
புத்தரிடம் ஆழ்ந்த பக்தி கொண்ட அஸ்வகோஷர், புத்தரின் போதனைகளை மக்கள் அறியும் பொருட்டு கவையிக்கதான அணிகளுடன் கூடிய காவியங்களை எழுதியுள்ளார். உள்ளொளியுடன், புரிந்து கொள்வதற்கான எளிமையுடன் அகண்ட பார்வையுடன், தத்துவார்த்தக் கருத்துக்களைப் பக்குவமாக எடுத்து இயம்புவதால், அவருடைய படைப்புக்கள் பளிச்சென்று மனதைத் தொடும்படியாக, பரவசப்படுத்துவனவாக இருக்கின்றன.

அஸ்வகோஷர் பெயரில் நான்கு காவியங்கள் உலவுகின்றன. அவற்றுள் புத்தசரிதமும், சௌந்தராநந்தமும் இதிகாச உருவம் பெற்றுள்ளன. இந்த நான்கு காவியங்களும் சிறந்த வரலாற்றுப் பின்னணியுடன், கவித்துவக் கற்பனை, அருள்பாலிப்பு ஆகியவற்றுடன் திகழ்கின்றன.

1912-ம் ஆண்டில் பிறந்த இந்த நூலின் ஆசிரியரான டாக்டர் ரோமா சவுத்துரி என்னும் பெண்மணி கல்கத்தா ரவீந்திர பாரதி பல்கலைக் கழகத்தின் முன்னாள் துணை வேந்தர் மட்டுமல்லாது, ஆழ்ந்த புலமையுடன் கூடிய அறிஞர். மேலும், ஆங்கில, வங்காள, சம்ஸ்கிருத மொழிகளில் பல ஆய்வுகள் செய்தும், கட்டுரைகள் எழுதியும் இருக்கிறார். 20 தற்காலத்திய சம்ஸ்கிருத நாடகங்களையும் படைத்துள்ளார்.

மூல நூலிலிருந்து தமிழாக்கம் செய்த ம. ந. ராமசாமி எழுத்தாளர். நாவல், சிறுகதை, சிறுவர் கதைகள் ஆசிரியர். சாகித்திய அக்காதெமிக்காக கா.சி. வேங்கடரமணி, தற்கால இந்திய ஆங்கிலச் சிறுகதைகள், பாரவி ஆகிய நூல்களை மொழியாக்கம் செய்திருக்கிறார்.

ASVAGHOSHAR (Tamil)
ISBN - 81 - 260 - 0596 - 3

22 மொழிகளில் நூல்கள் வெளியிடும் சாகித்திய அக்காதெமி
உலகிலேயே மிகப் பெரிய வெளியீடகம்